

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

MEDEDINGERS NAAR DE KROON

20 cent

No. 1173

Op eenigen afstand van het raam hief Raffles het schoteltje omhoog en — wachtte.

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Mededingers naar de Kroon

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

Hoofdstuk I.

DE GEWONDE

De dag brak aan over de uitgestrekte villa-wijk, die zich ten Noord-Westen van New-York uitstrekt en er een der fraaiste voorsteden van vormt, Hoboken.

In het Oosten begon de hemel zich zachtrose te tinten en alles voorspelde een heerlijken lentedag.

Reeds waren de vogels ontwaakt, die de stille lucht vervulden met hun vroolijk gesnater en gekwinkeleer.

En wie op dien zeer vroegen morgen langs een der breedste rijwegen door deze fraaie voorstad zou zijn gegaan en den invloed zou hebben gevoeld van de rust en de kalmte, die er heerschten, die zou zeker onmogelijk hebben kunnen vermoeden, dat zich in een van de kleine, geheel afgezonderd gelegen villa's, zoo even een bloedig drama had afgespeeld, zoo vreemd, als men ze gemeenlijk slechts op het witte doek der bioscopen aanschouwt en dat

toch — maar vrij veel later — tot in alle onderdeelen beschreven is in de rapporten der New-Yorksche politie.

Nog zonderlinger — de inlichtingen dienaangaande waren verstrekt door niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, den Londenschen Avonturier.

Want het was in de door hem gehuurde villa, dat zich het drama had voltrokken, waarvan de personages — op twee na, aanstonds nader te noemen — thans verzameld stonden rondom een klein, houten ledikant met hagelwitte lakens, waarop een jonge en zeer schoone vrouw lag uitgestrekt met een doodsbleek en van pijn vertrokken gelaat, hetwelk scherp afstak tegen het glanzende, ravenzwarte haar.

Behalve die vrouw, waren er in het kleine vertrek, waar zij lag, drie mannen aanwezig.

De eerste was John Raffles, groot en slank, ernstig en stilzwijgend, de tweede was zijn

trouwe vriend Charles Brand, de derde zijn reusachtige chauffeur en helper, James Henderson.

Een reeks van de meest spannende avonturen had de drie mannen sedert een paar maanden dwars door de Vereenigde Staten van Noord-Amerika gedreven, als het ware voortgezweept door een macht, die tijdelijk sterker was dan zij zelve waren en die luisterde naar den naam van „de Bende van het Kwade Oog”.

Ten slotte waren de drie mannen veilig te New-York aangekomen, waar zich de reeks van hun gevaarvolle avonturen had voortgezet, van hetzelfde oogenblik af, dat Raffles den strijd aanbod met den geheimzinnigen Moloch, den aanvoerder van de vreeselijke misdadigersbende, die voor de derde maal sinds haar oprichting schrik en ontsteltenis verspreidde onder de bewoners van New-York niet alleen, maar onder bijna alle Amerikanen, want het Genootschap had zijn vertakkingen tot in de verste uithoeken van de Unie — op de Zuidelijke punt van Florida zoowel als in het hooge Noorden, aan de Behring Straat, zelfs in het gebied der Eskimo's, aan de Westkust en aan de kusten van den Atlantischen Oceaan.

Raffles had dien strijd aangeboden met de wetenschap, dat zijn leven en dat van zijn beide makkers op het spel stond en toch had hij geen seconde gearzeld.

Menigmaal had hij inderdaad het grootste gevaar geloopt bij het zoeken naar het spoor van den geheimzinnigen Moloch, die zelfs aan de vijf kapiteins van de bende, dat wil zeggen aan de hoogst geplaatsten, onbekend was, daar hij hun nimmer anders was verschenen dan gehuld in een pij, het hoofd met een kap bedekt.

Ten slotte had de machtige aanvoerder, ziende dat Raffles de overhand begon te krijgen, dat hij zijn kapiteins een voor een verloor, bijna een derde van zijn luitenanten en over de honderd manschappen en wel binnen enkele weken tijds, een vrouw ter hulp geroepen!

Zij heette Pina Baretto en thans lag zij daar zwaar gewond, op haar leger, bleek en uitgeput door bloedverlies — in het huis van den man, dien zij had moeten verderven.

Zij was buitengewoon schoon en verleidelijk, deze vrouw en de Moloch verwachtte stellig, dat zelfs een man als Raffles onmogelijk bestand zou zijn tegen den invloed van haar diabolische

verleidingskunsten — waarmede hij alleen bewees, dat hij Raffles niet kende.

Want niet zoodra had de Groote Onbekende van dit plan vernomen, of hij nam glimlachend zijn tegenmaatregelen, zonder in het minst beducht te zijn voor de schoone oogen van de verleidelijke vrouw, die de Moloch op hem had afgezonden.

Hij wist haar in zijn macht te krijgen — hij wist haar gevankelijk naar dit huis te vervoeren en daarbij beging hij slechts een enkele onvoorzichtigheid: hij gaf er zich geen rekenschap van, dat de Moloch hem had kunnen volgen — en toch was dit het geval geweest en dienzelfden nacht had dit geheimzinnige personage, vergezeld door zijn verschrikkelijke bondgenooten, een korf vol giftslangen en een slechts half getemde poema, zijn intrede gedaan in de villa, waar hij ongemerkt had weten binnen te sluipen.

En nu stond Raffles op het punt, zijn wraak te gaan voltooien op den man, die niet geschroomd had zijn medeplichtige met een dolk te treffen, toen zij Raffles door haar geschreeuw had willen waarschuwen voor het vreeselijke lot, dat hem dreigde — te worden gebeten door de giftslangen, om vervolgens wellicht door den poema te worden verscheurd.

Want in de laatste vier en twintig uur had in het hart van de jonge vrouw een algeheele verandering plaats gehad.

In den aanvang, beziel met een woest haat jegens den man, die de bende van het Kwade Oog met zoo groote meedoogenloosheid bestreed, had zij die wraakzuchtige gevoelens, zonderling genoeg, langzamerhand prijs moeten geven van het oogenblik af, dat zij in de macht geraakte van den doodsvijand van den Moloch.

De koele hoffelijkheid van Raffles, zijn onberispelijk gedrag jegens haar, de mannelijke vastberadenheid, die uit zijn grijze oogen straalde, zijn kalmte — en de geheele adel van zijn verschijning, hadden Pina Baretto, de boosaardige, de ontembare, overheerscht en onderworpen.

En toen zij, gevangen liggend in een stevig gebarricadeerd zoldervertrek van de villa, door den Moloch werd bevrijd, toen deze haar mededeelde, op welke wijze hij voornemens was, aan het leven van zijn ergsten vijand een einde te maken — toen eerst besepte zij, welke gevoelens zich in haar hart hadden genesteld en door haar luide kreten, had zij Raffles willen waarschuwen.

En inderdaad was zij daar in geslaagd — maar ten koste van een vreeselijke wonde, welke haar medeplichtige haar had toegebracht, die haar pas op het laatste oogenblik, meenende, dat zij over enkele seconden den laatsten adem zou uitblazen, in het oor gesist, wie hij werkelijk was, want ook Pina Baretti had nimmer geweten, dat de Indiër, met wien zij sedert meer dan drie maanden in de voornaamste music halls van Amerika en Europa was opgetreden, als telepathe en medium, inderdaad de aanvoerder was van de bende van het Kwade Oog.

En ook Raffles, aan wien zij het zooeven had bekend, trof deze mededeeling als een bliksemstraal, want hierop had hij zeker allerm minst gerekend.

En nu stonden de drie mannen zwijgend om haar bed, Raffles in zijn overjas, met zijn hoed in de hand en gereed om aanstonds te vertrekken.

Hij boog zich thans over de jonge vrouw heen, voelde haar voorzichtig de pols en vroeg toen:

— Gevoelt gij u thans wat beter?

— Ik dacht, dat ik zou sterven, John Raffles — maar gij hebt mij gered! antwoordde de jonge vrouw op zwakken toon. Gij hebt kwaad met goed vergolden — en nu weet ik ook pas wie gij in werkelijkheid zijt en wat ik geweest ben — mijn leven lang een slecht schepsel!

— Als gij zooveel blijft doorspreken, dan zult ge mijn werk nutteloos hebben gemaakt! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij waarschuwend den vinger ophief. Gij moogt u niet zoo vermoeien! Alleen zal het noodig zijn, dat ge mij op enkele vragen, die ik u zal moeten stellen, zeer kort antwoordt — tenzij gij niet wenscht, dat uw metgezel leed geschiede...

— Meent gij den Moloch — Râm Doulah? vroeg Pina Baretti, terwijl haar oogen even opvlamden. Voor hem heb ik geen medelijden meer! Geloof niet, dat mijn hart zoo spoedig verweekt wordt! Ik kan nog altijd haten — en dat zal ik hem toonen, als ik in het leven blijf, dank zij uw hulp! Vraag mij dus wat gij wilt!

— Woondet gij met hem in hetzelfde hotel?

— Ja, in het Crampton Hotel!

— Had gij dien poema ooit eerder gezien?

— Ja zeker! Hij had het beest natuurlijk niet in het hotel, maar het was uitbesteed bij een van zijn landgenooten, die er een kleine mena-

gerie op nahoudt. Het beest was altijd vriendelijk voor mij — omdat het begreep, dat ik een vriendin van zijn meester was! Hij ging het op geregelde tijden opzoeken, maar ik heb natuurlijk nimmer geweten, waartoe hij het dier zou kunnen gebruiken!

— Geloof gij, dat hij thans zal trachten te vluchten?

— Heeft hij dan dit huis verlaten?

— Hij is in zijn eigen auto weggereden, waarmede hij is gekomen!

— Dan kunt gij gerust de hoop opgeven, dat gij hem nog in het hotel terug vindt! Als ik u een raad mag geven — wendt u dan liever aanstonds tot de politie!

— Mischien doe ik dat te zijner tijd wel — als ik zelf niet kan slagen! hernam Raffles glimlachend. En zeg mij nu eens — was die Râm Doulah werkelijk een Indiër?

De gewonde vrouw gaf niet dadelijk antwoord en zeide ten slotte peinzend:

— Daarop kan ik u niet met zekerheid antwoorden. Maar ik zou het wel denken! Zijn groenzwarte oogen, met dien eigenaardigen flakkerenden glans, zijn bruine gelaatskleur, zijn beenige vingers, zijn ravenzwart haar — al die uiterlijke kenteekenen wezen op zijn Indische afkomst. Hij sprak echter vloeiend Engelsch, met een gering accent.

Raffles wendde zich nu op zachten toon tot Brand en vervolgde:

— Als hij niet inderdaad een Indiër was, dan zou dat ons onderzoek ten zeerste bemoeilijken! Wanneer hij zich eens plotseling in een blanke veranderde, dan zouden wij waarschijnlijk de grootste moeite hebben, zijn spoor te hervinden! Maar ik sta hier te praten, in plaats van te handelen! Ik vertrek nu aanstonds naar New-York en ik begeef mij naar het hotel — misschien kan ik daar wat naders vernemen!

De jonge vrouw had de laatste woorden gehoord en zeide op hartstochtelijken toon:

— O, hoe wilde ik, dat ik u mocht vergezellen! Maar al was ik volkomen gezond — gij zoudt het immers nimmer toestaan! Ik heb mij uw doodsvijandin getoond en dat is nooit te vergeven!

— Daarin vergist gij u, Pina Baretti! zeide Raffles ernstig. Ik spreek geen vonnis uit over mijn medemenschen, wanneer zij tot inkeer komen en zich aan mijn zijde willen scharen! Gij kunt weten wie en wat Raffles is, want gij

zult wel herhaaldelijk van hem hebben hooren spreken. Gij kunt dus weten, dat ik mijn heele leven er aan besteed heb de zwakken en onderdrukten bij te staan. Wat de bende van het Kwade Oog echter verrichtte — dat zal ik u wel niet meer onder het oog behoeven te brengen! Ik begrijp ook zeer goed, dat een vrouw als gij, niet in een enkele nacht bekeerd zijt — en ik duid het ook u ook niet euvel. Ik hoop alleen maar, dat gij spoedig zult inzien, dat er een ander en een beter leven is dan dat, hetwelk gij tot dusverre gevoerd hebt! Gij zijt schoon, ik merk aan uw taal en uw woordenkeus, dat gij een goede opvoeding hebt genoten —

Een diep rood steeg in de wangen van de gewonde op, toen zij op zachten toon zeide:

— Baretta is niet mijn eigen naam — ik heb dien slechts aangenomen. Ik behoor tot een adellijk Italiaansch geslacht. Maar ik zal u den naam niet noemen — ik heb al genoeg schande over mijn arme ouders gebracht — op een leeftijd toen ik nog een kind mocht heeten!

— Praat daar maar niet meer over! zeide Raffles op zachten toon. Tracht nu te slapen. Over enkele uren zal u opnieuw wat van mijn medicijn worden ingegeven en zoodra ik terug kom, zal ik het verband hernieuwen. Gij zult er echter op moeten rekenen, hier minstens een week te moeten vertoeven, want er valt niet aan te denken, u in dezen toestand te vervoeren!

— Zal ik u niet zeer tot last zijn?

— In het geheel niet! Dat weet gij wel beter!

— Maar — daar valt mij iets in! riep de jonge vrouw plotseling verschrikt uit. Begrijpt gij niet dat Râm Doulah aanstonds naar de politie zal telefoneeren en haar zeggen, dat zij u in dit huis kan vinden?

— Het is waar — daaraan had ik zelf niet zoo spoedig gedacht! riep Raffles op levendigen toon. In zijn plaats zou ik tenminste hetzelfde gedaan hebben! Hij kan zeer gemakkelijk telefoneeren, zonder zichzelf in het minst bloot te

geven! Nu, het zij zoo het zij — gij moogt in geen geval vervoerd worden en moet hier blijven!

— En als Râm Doulah aan de politie mededeelt, dat zij hier de medeplichtige van den Moloch kan vinden?

— Dat zal hij niet doen! Hij kan niet anders meenen of hij heeft u gedood! En al was het niet het geval — de politie zal wel verstandiger zijn dan iemand op zulk een vage aanwijzing te arresteeren! In de laatste dagen zijn er meer vergissingen van dien aard begaan en dikwijls met zeer onaangename afloop voor de politie, die dus beter op haar tellen is gaan passen! Er zijn immers volstrekt geen bewijzen tegen u — integendeel, uw verwonding zou vóór u moeten pleiten! En nu genoeg gepraat — ik moet u voor eenige uren verlaten! Mijn makkers zullen u echter in ditzelfde huis naar een vertrek dragen, waar men u onmogelijk zal kunnen vinden. Gij zult dan wel eenige uren alleen moeten blijven, maar ik verzeker u, dat u dat volstrekt niet zal schaden, als gij slechts tracht te slapen! Komt dan de politie inderdaad hier, dan vindt zij het nest ledig. Mijn vrienden zullen echter in de buurt blijven en een oogje in het zeil houden.

— Ik gedraag mij natuurlijk naar uw aanwijzingen, Raffles, zeide de jonge vrouw, terwijl haar blanke, slanke vingers zenuwachtig naar de hand van den man zochten, die haar het leven had gered. Maar als nu de politie het huis eens bezet houdt, om op uw terugkomst te wachten!

Raffles dacht even na, voor hij ten antwoord gaf:

— Dan zal ik naar omstandigheden handelen! Mijn makkers zullen mij wel bijtijds waarschuwen! En nu, vaarwel — of liever, tot straks! Ik rijd nu naar New-York en ik zal niet rusten voor ik het spoor van dien laffen moordenaar hervonden heb!

Hoofdstuk II.

HET DOODLOOPEND SPOOR.

Raffles ging haastig de trap af en toen hij door de achterdeur van de villa naar buiten trad, was het reeds bijna dag.

Hij had dien nacht slechts een paar uren slaap genoten, maar hij dacht er niet aan, zich thans rust te gunnen.

Zijn eerste taak was nu, het spoor te vinden van den aanvoerder van de bende, aan wien zijn ondergeschikten den naam van Moloch hadden gegeven.

Hij zou zijn werk pas als voltooid beschouwen, wanneer hij er in kon slagen, dezen man onschadelijk te maken.

Met trots kon hij voorzeker terugzien op zijn reeds verrichte taak, want in slechts luttele weken had hij de geheele bende bijna kunnen uitroeien — maar zijn werk zou pas bekroond worden door de vernietiging van den geheimzinnigen aanvoerder, die steeds in het duister was opgetreden en die niet zou rusten, voor hij de geleden verliezen in zijn gelederen weder had aangevuld.

Hij liep snel over het smalle klinkerpad naar de kleine garage achter de villa, opende de breede deuren en trad binnen.

Het was nog vrij duister in de garage en hij kon zijn kleine snelle auto slechts als een vormeloze massa onderscheiden.

Hij had nauwelijks een stap in de garage gedaan, toen een zacht fluitend geluid hem plotseling deed ophouden.

En in een oogwenk was hij weer achteruit gesprongen en sloeg de deur dicht.

Hij had te lang in Indië vertoefd en gejaagd om zich in den aard van het geluid te vergissen — het was het kwaadaardig sissen van een brilslang geweest, wat hij zooeven had vernomen!

Hij liep snel om de garage heen en zag dat een der twee kleine vensters op een kier geopend was.

— Die kerel is des duivels! mompelde Raffles voor zich heen. Hij heeft tot zelfs in de garage zijn giftslangen verstopt! Nu, hij doet geen half werk, dat is zeker!

Hij bedacht zich nog even, liep toen snel het huis weer binnen, ging de keuken in en nam daar een fleschje melk en een schoteltje.

Hij vulde het schoteltje met melk, greep de zware pook, die bij den haard stond en ging weder naar de garage toe.

Op eenigen afstand van het nu wijd geopende raam, hief hij het schoteltje melk omhoog — en wachtte.

Het was hem bekend, dat slangen minstens even verzot zijn op melk als katten.

Hij behoefde dan ook geen vijf minuten zoo te staan, of plotseling verscheen om een hoek van het openstaande venster de driekantige, afgeplatte kop van een diamantadder, een van de vergiftigste slangen, die in de wildernis van Engelsch-Indië te vinden zijn.

En Raffles liet het dier niet verder komen!

Hij had reeds den zwaren pook opgeheven en met een enkelen slag verbrijzelde hij den kop van het monster.

Hij opende de deur van de garage opnieuw, maar thans ontstak hij onmiddellijk zijn krachtige zaklantaarn en liet het schijnsel door de kleine ruimte dwalen.

Er was echter niets verdachts meer te zien en nu haalde Raffles vlug de auto te voorschijn, onderzocht ook deze grondig, alvorens hij er in plaats nam, ging toen echter het stuurwiel zitten en reed zoo snel de wagen wilde loopen naar New-York terug.

Hij kwam in dit vroege uur slechts een enkele auto tegen — en dat was een politieauto, welke hij reeds in de verte herkende.

Raffles kende deze voertuigen reeds even goed als hij zijn eigen auto's in de Engelsche hoofdstad kende.

Zij waren buitengewoon sterk gebouwd, van het beste staal en van voren voorzien van een soort van ram, die de wielen beschermde.

Met dezen wagen kon de politie bijne iedere andere auto tegenhouden, door zich eenvoudig dwars over den weg te plaatsen — dan hielden de stalen spatborden en de treeplanken van hetzelfde metaal den schok gemakkelijk uit — maar

de auto, die het waagde toch te willen doorrijden, kwam er meestal zeer slecht af.

Hoewel Raffles in den loop van den nacht gelegenheid had gehad, zich te vermommen, ontweek hij liever een ontmoeting met de politie-auto en hij maakte dankbaar gebruik van de geboden kans, door een breeden zijweg in te slaan, die een eind verder weder op den hoofdweg uitkwam.

— Ik hoop maar, dat mijn beide makkers tijdig die auto zullen zien! bromde hij voor zich heen. Want ik kan het wel als zeker beschouwen, dat de heeren van de politie het op mij en op mijn villa voorzien hadden. Râm Doulah heeft zeker reeds den tijd gehad, de politie telefonisch te waarschuwen! Als ik had kunnen vermoeden, dat die sluwe Indiër, met wien die ongelukkige vrouw optrad, de langgezochte Moloch was, de chef van de bende van het Kwade Oog — dan zou ik mij op het oogenblik heel wat veiliger gevoelen! Nu, er is niets aan te doen en ik mag nog blij zijn, dat ik nu althans weet, achter wien zich die geheimzinnige aanvoerder verborg!

Raffles bereikte New-York zonder verdere ongevallen en toen hij de stad binnenreed, was het half zes in den morgen.

Een oogenblik weifelde Raffles, of hij wel aanstonds onderzoek zou doen in het Crampton Hotel, daar het immers mogelijk was, dat de Indiër hem een valstrik zou hebben gespannen door ook hier politie in hinderlaag te leggen.

Hij bedacht echter, dat Râm Doulah zich aldus zelf aan een groot gevaar zou blootstellen.

Bovendien — hij had zich immers goed vermomd en hij zou oogen en ooren wijd openhouden.

Hij keek dus goed uit, toen hij langzaam voor het Crampton Hotel kwam aanrijden en liet de auto pas stilstaan toen hij niets verdachts in de buurt bemerkte.

Hij stapte echter niet uit, maar wenkte uit de verte den portier, die haastig kwam aanstappen.

Raffles drukte den man een geldstuk in de hand en zeide op zachten toon:

— Râm Doulah, de Indiër hier?

— Ja, mijnheer! antwoordde de portier, terwijl hij Raffles een weinig verbaasd aankeek.

Deze meende niet goed te hebben verstaan, keek den portier aandachtig aan en zeide toen:

— Weet je wel heel zeker, dat Râm Doulah

thuis is?

— Dat moet wel, mijnheer — ik heb hem zelf thuis zien komen!

— Hoe laat was dat dan?

— Om half twee vannacht, mijnheer!

— Half twee? herhaalde Raffles, luider dan hij wel gewenscht had, zoo verwonderd was hij over dit antwoord. Maar dat moet een vergissing zijn!

De portier begon Raffles een weinig wantrouwend op te nemen en herhaalde toen:

— Om half twee, zooals ik zeg mijnheer. Ik ben de nachtportier. Ik kom hier om elf uur 's avonds en ik ga om half zeven in den morgen weg. Dan word ik afgelost door een van mijn collega's voor den dagdienst! Welnu, ik heb mijnheer Râm Doulah precies om half twee den sleutel van zijn kamer gegeven, hij is in de lift gestapt en hij is naar boven gegaan!

Raffles keek den portier verstomd aan.

Hoe was dat mogelijk? vroeg hij zichzelf af.

De aanslag had om ongeveer half drie plaats gehad en het was eenvoudig ondenkbaar, dat de Indiër zich eerst van zijn slangen en zijn poema zou hebben voorzien, daarna den langen weg naar Hoboken zou hebben afgelegd en zijn voorbereidselen voor den overval zou hebben gemaakt, alles binnen een uur tijd, terwijl Raffles, die zeer snel gereden had, bijna anderhalf uur over den afstand van zijn villa tot het Crampton Hotel had gedaan.

— Kun je je niet hebben vergist? vroeg hij.

— Onmogelijk, mijnheer! Daartoe ken ik Râm Doulah te goed van gezicht! En ik was klaar wakker, dat verzeker ik u! De vestibule is ook des nachts daghelder verlicht en een vegissing is buitengesloten.

— En — weet je zeker, dat de Indiër nu op zijn kamer is?

— Zeker weet ik het natuurlijk niet mijnheer, maar ik zou wel eens willen weten, waar hij dan anders moest zijn! Hij kan het hotel niet weer hebben verlaten dan door de vestibule, want des nachts worden alle andere deuren, die op straat uitkomen, met bijzondere sloten op slot gedaan. Maar mag ik er mijnheer op attent maken, dat dit wel eenigszins op een verhoor begint te lijken?

— Laat het dat dan zijn! riep Raffles ongeduldig uit.

Hij gevoelde zich zeer verward, want als de Indiër des nachts niet in Hoboken was geweest,

in de villa van Raffles,, hoe had hij dan de politie kunnen waarschuwen?

Aan den anderen kant — als hij er wel was geweest en dat kon immers onmogelijk worden ontkend hoe kon hij dan op dit oogenblik in zijn bed liggen? Hij had dan minstens een uur te voren den portier voor de tweede maal moeten passeeren, zelfs aangenomen, dat hij er in geslaagd was, ten eerste ongezien het hotel dadelijk weder te verlaten, nadat hij er om half twee voor de eerste maal was binnengetreten en ten tweede om in een uur tijds den weg van het Crampton Hotel naar de villa van Raffles af te leggen — en dat nadat hij in een geheel ander gedeelte van New-York een korf met giftslangen en een poema had gehaald! En toen hij dit combineerde verhelderde het gelaat van Raffles.

Want aan wonderen geloofde hij nu eenmaal niet — het een of het ander: Of de Hindoe bevond zich op dit oogenblik niet in zijn kamer, of als hij er wel was — dan moest de portier zich hebben vergist — of hij was een oogenblik onoplettend geweest.

En weer vroeg hij:

— Het spijt mij, dat ik nog eens moet aandringen, goede vriend, maar het betreft een zaak van het grootste gewicht. Raadpleeg je geheugen eens goed en zeg mij of het onmogelijk is, dat Râm Doulah vroeger dan half twee hier is gekomen!

— Het was eerder later, mijnheer, want ik durf er gerust een eed op doen, dat de groote klok in de vestibule al half twee had geslagen, toen hij kwam!

Dat was de eerste tegenslag!

Maar Raffles gaf zich nog niet gewonnen!

— Je hebt je post misschien wel een oogenblik verlaten?

— Geen seconde, mijnheer! Ik zal wel wijzer zijn! Er sluipt hier altijd een inspecteur op zijn vilten zoolen rond en als die je snapt, dat je dut, of niet op je post bent — dan sta je den volgenden dag op straat! Wij, nachtportiers, moeten voortdurend vlak bij de tafel van den klerk op post blijven! En daar valt mij in, dat de nachtklerk en Tom, dat is de neger, die des nachts de lift bedient, Râm Doulah ook gezien hebben, toen hij om half twee thuis kwam!

Dat was tegenslag nummer twee!

Dan bleef nog slechts de mogelijkheid, dat Râm Doulah zich op dit oogenblik niet in zijn

kamer bevond.

Raffles gaf nogmaals den portier een goudstukje en zeide zacht:

— Kunt ge nagaan of de Indiër zich op het oogenblik op zijn kamer bevindt?

— Dat zal wel gaan, mijnheer!

— Overtuig u er dan onmiddellijk van en kom het mij dadelijk zegen! Maar spreek er vooral met geen woord over!

De portier tikte even aan zijn pet en ging haastig het hotel weer binnen.

— Hij schijnt toch wel de risico van ontslag te willen loopen, om met mij te praten! bromde Raffles voor zich heen. Nu, hij zal er zeker wat op verzinnen!

Er verliepen ongeveer vijf minuten en Raffles liet zijn blikken eens om zich heen dwalen, slechts half bewust van wat er om hem heen gebeurde, daar zijn hersenen zich bezig hielden met het raadsel, hetwelk zich plotseling aan hem had voorgedaan.

En toen hij een oogenblik naar de overzijde van de breede straat keek, kreeg hij even den indruk, alsof daar iemand stond, een rijzig man met een zeer bleek gelaat en donkere oogen, die doodstil naar hem en zijn auto stond te kijken.

Het volgende oogenblik, toen hij merkte, dat Raffles hem in het oog had gekregen, was hij plotseling verdwenen, te zamen met een groote groep arbeiders, die zich naar een reusachtigen, in aanbouw zijnden wolkenkrabber begaf.

Raffles had dezen indruk nog nauwelijks goed verwerkt, toen de portier alweder terugkeerde en met iets als zegepraal op zijn gelaat, zeide:

— Hij ligt nog in bed, mijnheer, en hij snurkt zelfs! Zijn schoenen staan voor de deur en de étage-kellner heeft tien minuten geleden met hem door een kier van de deur gesproken — toen is hij weer naar bed gegaan!

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben gehad! bromde Raffles voor zich heen. Dat is immers onmogelijk! En toch, als deze man het zoo pertinent verklaart — — —

Hij voltooide zijn gedachtengang niet, maar knikte den portier even toe, gaf gas en reed weg.

Hij dacht er zelfs niet aan, den man, die daar boven te snurken lag, te doen arresteeren.

Waartoe zou het gediend hebben?

Hij zou zich slechts bespottelijk kunnen maken, want de Indiër kon een voortreffelijk alibi

aan de hand doen!

Drie mannen hadden hem om over half twee naar zijn kamer zien gaan — om half zes was hij er nog — hij kon dus onmogelijk in dien tusschentijd een zwaar misdrijf in een villa te Hoboken hebben gepleegd!

Zelfs de beschuldiging van Pina Baretto zou niet toereikend zijn, om den man te doen veroordeelen!

En toen Raffles eindelijk een rustiger plekje bereikt had, na een half uur rijden, dichtbij het Central Park, toen was hij eindelijk tot de eenigst mogelijke gevolgtrekking gekomen, die

in dit geval kon worden toegepast: als de Indiër, Râm Doulah thans in zijn bed lag, dan kon hij onmogelijk om half drie in de villa te Hoboken zijn geweest!

Maar daar er aan de verklaring van Pina Baretto, dat de Indiër haar een doodelijke wonde had toegebracht, natuurlijk geen seconde te twifelen was, zoo bleef slechts deze mogelijkheid over:

De man daarboven in het hotel was een tweelingbroeder, een dubbelganger van Râm Doulah, die zelf dien nacht in Hoboken was geweest!

Hoofdstuk III.

HET BELEG VAN DE VILLA.

Ternauwernood had Raffles de villa te Hoboken verlaten, of Brand nam zijn maatregelen om niet onverhoeds te kunnen worden overvallen, want hij begreep evengoed als Raffles zelf, dat die Indiër niet zou nalaten de eerste de beste telefooncel binnen te treden, die hij op zijn weg vond en anoniem aan de politie mede te deelen, dat ze in een nader omschreven huis te Hoboken John Raffles en zijn beide medeplichtigen zou kunnen aantreffen — wanneer zij zich tenminste haastte.

Op die laatste voorwaarde legde de jonge man den nadruk en daarom liet hij ook geen oogenblik verloren gaan!

Want inderdaad — als de Indiër de politie werkelijk gewaarschuwd had, dan kon zij ook binnen een kwartier ter plaatse zijn!

Hij nam Henderson even terzijde en fluisterde hem toe:

— Wij zullen nu aanstonds onze patiënte naar een veilige plaats brengen, James, want het is hier allesbehalve pluis! Je kent de schuilplaats — de politie zal haar niet kunnen vinden, als de vrouw zich maar stilhoudt!

— In orde, mijnheer Brand! bromde de reus. Ik ben tot uw dienst!

En Brand trad weder op het bed toe en zeide op zachten toon tot de jonge vrouw, die nog slechts wenige uren geleden met zulke bittere gevoelens jegens den vijand van de bende be-

zield was:

— Wij zullen u een paar onaangename uurtjes moeten bezorgen, madame, maar het gaat helaas niet anders!

— Ik begrijp wel wat gij bedoelt, mijnheer — gij verwacht zeker ieder oogenblik de politie! zei Pina op zachten toon.

— Zoo is het, madame!

— En dat alles is mijn schuld! zuchtte de gewonde. Als ik alles vooruit had voorzien...

— Dat hebben meer vijandinnen van Raffles gezegd, madame! zeide Brand droogjes. Ik zou daar echter thans liever niet aan denken! Wij brengen u naar een plek in het huis waar gij het zeer eenzaam zult hebben, maar waar men u onmogelijk zal kunnen vinden, als gij u goed stilhoudt!

— Ik ben bereid om alles te dragen, als ik... daardoor slechts een gedeelte kan goedmaken... van het onrecht, dat ik Raffles heb aangedaan! zeide Pina Baretto fluisterend, terwijl zij de oogen sloot.

Brand gaf Henderson een wenk en beiden vatten de matras waarop de gewonde lag, voorzichtig bij de vier hoeken, tilden haar uit het bed en droegen haar behoedzaam de breede trap af en vervolgens een zeer ruimen kelder binnen, die langs vier treden te bereiken was.

Zij werd hier op den grond neergelegd. Charles Brand opende een zwaar vat, voor de helft

met wijn gevuld, door een soort deksel op te lichten, nadat hij den bovensten hoepel een weinig naar boven had geschoven.

Toen zoog hij zich ver voorover en dompelde, na zijn jas te hebben uitgetrokken en zijn hemdsmouw zoover mogelijk te hebben opgeslagen, zijn arm in de roode vloeistof, tot zijn hand op den bodem, een weinig terzijde, een kleinen knop had kunnen vatten, dien hij krachtig naar zich toe trok.

Onmiddellijk liet zich een schurend geruisch hooren en een deel van den muur schoof terzijde, die bestond uit basaltblokken, zoodat er een opening ontstond van ongeveer anderhalve meter breed en een halve meter hoog, vlak boven den vloer.

Brand richtte zich glimlachend op, na het deksel weder op het vat te hebben bevestigd en zeide:

— Een kleine uitvinding van mijn vriend! Wij hebben er bijna drie volle dagen aan gewerkt — en ik geloof te mogen zeggen, dat het goed verzonnen en goed verborgen is! Men kan het vat zelfs gerust een meter versjouwten en dan blijft het mechaniek toch goed werken! Vooruit, — laten wij ons haasten!

De matras met de jonge vrouw er op werd nu behoedzaam door de opening geschoven, en toen Pina Baretto weder om zich heenkeek, bevond zij zich in een tweede kelderruimte — maar ditmaal gemeubeld als een boudoirtje, waarvoor zich zelfs een verwende vrouw van de wereld niet zou behoeven te schamen.

De naakte wanden met een bleekblauwe stof bespannen, een rustbank, verborgen onder een Perzisch kleed, gemakkelijke stoelen, een fraaie ronde tafel van notenhout, lectuur, mandjes met vruchten en lekkernijen — en een herhaling van den provisievoorraad van het zolderkamertje!

Ten slotte stond er een gemakkelijk bed, waarin de matras werd neergelegd en toen sprak Brand opnieuw:

— Wanneer de opening weder gesloten is, madame, zult gij hier volkomen veilig liggen, daarop durf ik zweren! Want ik weet niet zeker of de politie u niet eenvoudig zou meenemen, als zij u vond! Een venster is hier niet, zooals gij ziet — maar wij hebben toch een behoorlijke ventilatie aangebracht en men zou hier desnoods een week achtereen kunnen doorbrengen, zonder gebrek aan lucht te krijgen. Wij willen echter hopen, dat het zoover niet zal

komen. Op het tafeltje bij uw bed leg ik wat lectuur — maar gij zult er verstandiger aan doen te slapen en zoo stil mogelijk te liggen. Bedenk, dat een nieuwe bloeding zeer ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Wij hopen van ganscher harte, dat alles goed zal afloopen en dat wij u over eenige uren weder kunnen bevrijden — —

— Bekommer u toch niet om mij! zei Pina zacht. Ik beloof u, dat ik zoo stil als een muis zal zijn en mij niet zal verraden!

— Tot ziens dan, madame! zeide Brand.

De beide mannen kropen weder door de breede, maar lage opening en door den knop in het vat weder neer te drukken, die zoo goed onder den wijn verborgen was, sloot Brand de opening weder en zelfs het scherpste oog zou thans geen voeg hebben kunnen onderscheiden.

Toen haastten zij zich weder de keldertrap op, sloten de deur en begaven zich ijlings naar een vertrek op de tweede verdieping, hetwelk voorzien was van een erker, vanwaar men den weg naar New-York tot op verren afstand kon overzien.

Brand had zich van een verrekijker voorzien en hij had die nauwelijks voor het oog gebracht, of hij riep opgewonden uit:

— Het is zooals ik dacht — daar komen zij al aan! Ik kan de grijze auto duidelijk onderscheiden en de petten van de politieagenten! Laten wij maken, dat wij weggkomen — het dient tot niets om ons hier als ratten in den val te laten vangen!

Zij ijlden het vertrek uit, schoten hun overjassen aan, grepen hun pet, deden eenige onmisbare voorwerpen in een klein valies en hadden een minuut later het huis verlaten.

Het was toen nog zoo vroeg, ternauwernood vier uur, dat er zich heinde en verre in deze deftige wijk geen levende ziel vertoonde.

Daar Brand wel begreep, dat hij juist daarom onmiddellijk den argwaan zou wekken, als hij zich op dat uur vertoonde, liep hij den weg verder op, teneinde een ontmoeting met de politieauto te vermijden.

Ongeveer vijf minuten gaans van de villa verwijderd lag een landhuis, hetwelk thans nog leeg stond, maar dat waarschijnlijk binnen enkele dagen reeds door de eigenaars zou worden betrokken.

Brand en Henderson kozen dit huis als voorloopig doel van hun tocht en het was er uit-

stekend geschikt voor, daar het niet al te ver van den weg lag, door hooge boomen was omgeven en gedeeltelijk door een heg omringd.

Maar wat het beste was — men had vanuit de bovenste vensters over den weg heen een uitstekend gezicht op de villa, welke Raffles gehuurd had en kon dus alles waarnemen wat daar voorviel.

De twee mannen wipten vlug over de heg liepen om het huis heen en hadden niet de minste moeite om er binnen te dringen, want zij behoefden daartoe slechts een raam aan de achterzijde van het huis open te schuiven.

Het huis was geheel ongeroeubeld en voor dieven vreesden de eigenaars blijkbaar niet.

Zij liepen haastig alle trappen op en ten slotte ging Brand een kamer binnen en trad op het hoekraam toe, zorg dragende, zelf niet te worden gezien.

Hij slaakte een zachten kreet, want juist stond de politieauto voor de deur van de villa van Raffles stil.

Er sprongen twaalf mannen uit, die vliegensvlug het huis omringden.

Twee hunner gingen op de voordeur toe en een van die twee mannen trok aan de schel.

— Zij kunnen zich hun arm uit het lid schellen, bromde Henderson, die over den schouder van Brand heen naar buiten keek.

De beide beambten werden dan ook al spoedig ongeduldig en er werd een korte krijgsraad gehouden met een paar anderen, die reeds om het huis waren heengeloopen.

Toen begaven vier mannen zich naar den zijgevel en daar sloeg een hunner een ruit in, waarop zij een voor een naar binnenklommen en uit het gezicht verdwenen.

— Wat zullen zij nu gaan doen, mijnheer Brand?

— Wat anders dan het huis onderzoeken, James!

— En dan?

— Dat mag de hemel weten!

Een oogenblik stonden beiden zwijgend, ongeveer in het midden van de kamer, uit het raam te zien.

Er waren op dat oogenblik slechts twee agenten aan de voorzijde van de villa en beiden hadden hun revolver in de vuist, zooals Brand door zijn kijker duidelijk kon waarnemen.

De rest van de politiemacht was binnenshuis gegaan.

Er verliepen vele minuten en naderhand bleek het zelfs een vol half uur te zijn, alvorens zich iets bijzonders voordeed.

Toen zagen Brand en Henderson plotseling een paar gedaanten op het dak van de villa verschijnen.

De jonge man schudde glimlachend het hoofd en zeide:

— Zij zijn taai, dat moet gezegd worden! Nu, ze kunnen ditmaal lang zoeken!

De beide politieagenten behoefden zich daarboven niet lang op te houden, want het dak was plat en gemakkelijk in zijn geheelen omvang te overzien.

Zij verdwenen weder uit het gezicht en toen verstreek er opnieuw geruimen tijd, alvorens het tooneel weder veranderde.

Er verschenen een paar agenten voor de ramen, die iets tegen de beide wachtenden in den voortuin schenen te zeggen, om daarop weer te verdwijnen.

— Zij hebben een verbazend geduld! merkte Brand hoofdschuddend op. Ik ben zeker, dat zij geen hoekje ondoorzocht laten en zij zijn in staat om de planken uit den vloer te lichten!

Maar ten slotte schenen de politieagenten het toch op te geven.

Zij kwamen bij kleine troepjes weder naar buiten en de brigadier, kenbaar aan zijn beide gele strepen om den mouw, scheen eenige bevelen te ontvangen van den inspecteur, die het troepje aanvoerde.

Toen stapten de agenten weder in de wachtende auto — maar lang niet allen, zooals Brand dadelijk zag.

Het waren er hoogstens zes of zeven!

De overigen gingen snel het huis weder binnen.

Henderson keek Brand veelbeteekenend aan en sprak:

— Dat is een onaangename geschiedenis, mijnheer Brand! Nu kunnen wij er niet meer in!

— Evenmin als Lord Edward! voegde de jonge man op gedempten toon aan toe, terwijl zijn blikken strak gevestigd bleven op de auto met de politiemannen, die thans in snelle vaart weder naar de stad terugreed.

De beide mannen daarboven in het verlaten huis bleven zwijgend toezien, tot er van het grijze voertuig niets meer te bespeuren viel en toen begon de reus weer:

— Als Mylord maar bijtijds die ingeslagen

ruit ziet, dan zal hij niet binnengaan!

— Maar om die ruit te zien, Henderson, moet hij om het huis heenloopen, want zij bevindt zich in den zijgevel aan dezen kant! riep Brand uit. En voor hij er omheen geloopt is, kunnen de agenten van politie hem reeds overvallen hebben, misschien hem wel zwaar hebben verwond!

— En wij kunnen Mylord niet waarschuwen! riep Henderson opgewonden uit. Hij zou ons schreeuwen niet hooren, dunkt u dat ook niet, mijnheer Brand?

— Misschien wel, beste James, maar daarop zullen wij het niet laten aankomen! antwoordde Brand glimlachend. Ik heb een ander en een beter middel en dat afdoende is, terwijl bovendien de agenten er wel niets van zullen merken!

— Kunnen wij niet daar binnengaan en die mannen verjagen?

— Als we dat deden, James — dan zouden wij zeer dom handelen! antwoordde Brand hoofdschuddend. Wij zouden er niets mee winnen en integendeel alles bij kunnen verliezen! Wij hebben thans niets anders te doen dan rustig en geduldig af te wachten, wat er zal geschieden. En goed opletten is de boodschap! Ik zal intusschen mijn kleinen waarschuwingdienst in orde maken! Kom maar medel!

Hij begaf zich naar het kleine laddertje, dat naar het dak voerde, beklom het, tot hij het bovenlichaam door het dakluik kon heensteken en haalde toen eenige kleine voorwerpen uit zijn zak, die hij op een onderlingen afstand van omstreeks een decimeter voor zich legde.

Het waren kleine, platronde dingen, voorzien van een soort lontje en die er wel wat uitzagen als heel kleine, pootlooze muizen, met gekleurde bandjes er om.

Henderson had nieuwsgierig toegekeken en wilde juist naar de beteekenis van die kleine voorwerpen vragen, toen Brand, die nogmaals zijn kijker voor het oog had gebracht en den weg afkeek, een lichten kreet slaakte en haastig naar een doosje lucifers greep.

— Wat is er mijnheer Brand? vroeg Henderson verschrikt.

— Lord Edward keert terug, James! antwoordde Brand. Ik herken duidelijk zijn auto. Nog vijf minuten en hij zal in de val loopen!

Hij had snel een lucifer aangestoken en hield dien aan het lontje van een der kleine voorwer-

pen, die voor hem op het dak lagen.

Dadelijk begon het kleine ding te smeulen en een lichtgeel gekleurde rookvlam steeg bijna rechtstandig in de stille lucht omhoog.

— Wat doet u daar toch, mijnheer Brand? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Heel eenvoudig, vriend James — ik geef rookseinen! Een oud en beproefd middel uit den oorlog, dat hier een nieuwe toepassing vindt! Je ziet, dat al die kleine rookpatronen van een verschillend gekleurd bandje voorzien zijn. Ik stak zooeven een patroon met een geel bandje aan — en de gele rook, die er uit opstijgt, beteekent: „Wees op uw hoede”!

Henderson volgde een oogenblik de citroengele rookpluim met de oogen en zeide toen:

— Veronderstel eens, dat de agenten dien rook ook zien?

— Dan zou er nog heel wat moeten gebeuren, alvorens zij er de beteekenis van begrijpen, James! Bovendien kijken zij natuurlijk in de richting van New-York.

— Blijft de auto doorrijden, mijnheer Brand?

— Ja, Henderson — maar veel langzamer dan zooeven! Het is duidelijk, dat Mylord de waarschuwendende rookpluim reeds gezien heeft!

En dadelijk doofde de jonge man den rookpatroon door een blikken domper over hem heen te leggen.

Brand had een patroon van een andere kleur uitgezocht, ontstak haar en een oogenblik later steeg een gitzwarte rookkolom statig ten hemel, die zeker op verscheidene tientallen mijlen zichtbaar moest zijn.

Hij doofde dan ook den patroon bijna onmiddellijk weder, teneinde zich niet nutteloos te verraden, daar hij er nu zeker van was, dat Raffles zijn blikken onafgebroken gevestigd hield op het huis, van welks dak hij de eerste maal de gele rookpluim had zien opstijgen.

— Wat beteekent die zwarte rook, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Dat beteekent: „Voeg je dadelijk bij ons!”

— Maar dan moet Mylord de villa voorbij rijden, mijnheer Brand! riep Henderson uit.

— Dat heeft niets te beteekenen — ik verzeker je, dat hij het wel heel vlug zal doen! Kom spoedig mee naar beneden, Henderson — het begint hier voor ons nu wel wat al te warm te worden!

Hij keek nog eens door zijn kijker en toen hij zag, dat de auto in razende vaart kwam aan-

stuiven, begreep hij, dat Raffles de seinen gezien had.

De twee mannen ijlden de trappen af, verlieten het onbewoonde huis aan de achterzijde, liepen langs den zijgevel, die van de villa aan de overzijde was afgekeerd en bleven daar wachten, tot zij het geronk van de snel naderende auto hoorden.

Toen pas sprongen zij te voorschijn.

Raffles had de auto reeds doen stoppen en riep hun toe:

— Stap spoedig in — de kerels hebben in

het voorbijgaan al op mij geschoten en zij hebben zelfs de auto van den eigenaar uit de garage gehaald! Ik hoorde tenminste den motor aanslaan en de groote deuren openwerpen!

Vliegensvlug sprongen Henderson en Brand in den wagen, die onmiddellijk weder verder stoomde.

En toen Brand eens achter zich keek, zag hij omstreeks een kilometer terug, een roodgelakte auto met vijf politieagenten, die de achtervolging waren begonnen....

Hoofdstuk IV.

DE CANDIDAAT-MOLOCH ONTSNAPT.

Raffles had de beschikking over een zeer snellen wagen, die gemakkelijk een snelheid van 120 kilometer per uur over een goeden weg kon bereiken en hij maakte zich niet al te ongerust over deze achtervolging, want hij wist wel, dat de roodgelakte auto van den villa-eigenaar, die hem het ding had verhuurd, bij lange na niet in staat zou zijn, zijn eigen wagen in te halen.

Dat schenen de politiemannen zelf ook spoedig genoeg in te zien, want toen de afstand iedere seconde grooter werd, lieten zij de auto stoppen en Brand, die achteromkeek, zag, hoe een van de agenten uit de auto stapte en toetrad op een van die telefoonposten, zooals men ze in New-York bij duizenden aantreft, ten dienste van de politie.

De man opende het kastje met zijn paspartout en begon te telefoneren.

Brand schreeuwde naar Raffles wat hij zoo-even had waargenomen, want hij begreep maar al te goed, dat een telefonische mededeeling sneller gaat dan de snelste auto!

Maar Raffles reed kalm verder, niet vlugger, maar ook niet langzamer, tot hij een zijweg indraaide en daar de auto tot grooteren spoed aanzette.

Vijf minuten later had hij den zoom van een dicht begroeid bosch bereikt en enkele seconden daarna zou er van de auto niets meer te bespeuren zijn voor degenen, die zich op den hoofdweg bevonden.

Toen bracht Raffles de auto tot stilstand.

— Wat ga je hier doen? vroeg Brand verwonderd.

— Wij zullen ons een weinig vermommen,

mijn waarde! antwoordde Raffles bedaard. Waren wij doorgereden, langs den hoofdweg, dan zouden er geen vijf minuten verlopen zijn alvorens deze of gene bereden politiepatrouille ons in den weg ware getreden — en ik ben volstrekt niet voornemens, het op een vuurgevecht met de politie te laten aankomen.

Raffles was reeds van de auto gestapt en haalde van onder de achterste zitbank, een platten koffer te voorschijn, die, toen hij hem had geopend, een aantal kleedingstukken bleek te bevatten, waaronder drie volledige uniformen van politieagenten.

Brand slaakte een kreet van verbazing en riep uit:

— Waar heb je die zoo vlug vandaan weten te halen? Ik meende, dat wij onze uniformen hadden achtergelaten in de schuilplaats van de villa!

— Dat is ook zoo — dit zijn andere uniformen, die ik nog heb teruggevonden in onze garderobe in het oude huis aan de haven! antwoordde Raffles glimlachend. En als wij die kwijt mochten raken — dan weet ik wel weder andere te vinden, want er zijn weinig vermoedingen, die mij zoo nuttig voorkomen, als die van politieagent.

Nog terwijl zij spraken, hadden de stoutmoedige avonturiers snel de donkerblauwe uniformen aangetrokken.

Raffles veranderde van haarkleur, zooals hij reeds zoo menigmaal had gedaan, Henderson kreeg een kleinen snor onder den neus en toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de auto.

De wielen werden snel geblindeld met be-

hulp van de metalen schijven, die eveneens onder de zitbank verborgen waren geweest en toen Raffles daarna drukte op een goed verborgen knop, dicht bij het stuurwiel, daalden de donkerblauw gekleurde paneelen rondom in onzichtbaar aangebrachte sponningen en van donkerblauw werd de auto plotseling lichtgeel!

De geheele metamorfose had ternauwernood vijf minuten geduurd!

En het zou wel een buitengewoon scherp oog moeten zijn, dat in dezen kanarie-gelen wagen met zijn schijfwielen, het donkerblauwe voertuig met de draadspaa-wielen herkende, of in deze drie stoere politieagenten de keurig gekleede heeren van eenige minuten geleden!

Raffles overtuigde zich, dat hij zijn identiteitspenning in zijn zak had, sprong weder achter het stuurwiel, reed dwars door het kleine bosch, tot hij opnieuw een hoofdweg bereikte en sloeg dien in, maar thans in de richting van New-York!

En zoo voortreffelijk was hun vermomming geslaagd, dat zij geen enkele maal werden aangehouden, of zelfs maar in de verte werden verdacht.

Toen de eerste huizen van de reusachtige stad weder in het gezicht kwamen, liet Raffles de auto stilstaan en wendde zich tot Brand met de vraag:

— Zou je mij nu eenige ophelderingen willen geven? Hoe is het met de vrouw — met Pina Baretto?

— Voor zoover ik kan nagaan, zoo goed als het maar kan! antwoordde Brand. De agenten hebben haar stellig niet ontdekt, anders hadden zij haar natuurlijk meegevoerd!

En Brand vertelde in eenige woorden wat hij had waargenomen van zijn hooge schuilplaats, nadat hij verplicht was geweest, bij de nadering van de politieauto de wijk te nemen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en zeide nu op zachten toon:

— Dan zijn wij in een zeer lastige positie geraakt — en die ik misschien had kunnen vermijden, als ik wat voorzichtiger was geweest! Ik had moeten voorzien, dat Râm Doulah alles in het werk zou stellen, om onze verblijfplaats te ontdekken — en dat hij daarna natuurlijk onmiddellijk de politie zou waarschuwen! Nu, gedane zaken nemen geen keer en wij moeten op middelen peinzen om Pina Baretto te bevrijden, zoodra zij voldoende genezen is om

zonder gevaar naar een andere plaats te kunnen worden vervoerd.

— Wij moeten haar bovendien toch haar geneesmiddelen ingeven! zeide Brand. En hoe komen we daar binnen?

— Dat mag je wel vragen! Voorloopig zullen zij daar wel een politiepost laten, in de verwachting, dat ik er vroeg of laat wel zal terugkeeren! Doen zij het niet — zooveel te beter, maar daarop moesten wij maar niet al te vast rekenen! Nu, voorloopig zijn wij weder in veiligheid en dat is de hoofdzaak!

— En nu zou ik op mijn beurt van jou wel eens willen vernemen, wat je eigenlijk in New-York hebt kunnen uitrichten! hernam Brand op nieuwsgierigen toon. Van den Moloch heb je natuurlijk niets kunnen ontdekken?

— Toch wel! Hij sliep! antwoordde Raffles glimlachend.

— Wat zeg je daar — sliep hij? riep Brand in de hoogste verbazing uit. Waar?

— In zijn hotel!

— Hoe laat dan?

— Om half zes!

— Je houdt mij zeker voor den mal? Dat is toch onmogelijk!

— Het is de volle waarheid!

— Maar, hoe kan hij dan een paar uren te voren die vrouw hebben neergestoken in een villa, die op bijna twee uur rijdens van de stad afligt?

— Dat was hij niet — dat was een tweelingbroeder — een dubbelganger!

— Ben je daar zeker van?

— Ik ben er zeker van — omdat een andere oplossing eenvoudig onmogelijk is! De nachtportier heeft Râm Doulah met eigen oogen omstreeks half twee in den nacht zien thuiskomen evenals trouwens een klerk en een liftbediende, en hij zelf is zich gaan overtuigen, dat de man sliep, toen ik mij aan het hotel vervoegde! Het kan dus niet anders of de Indiër moet een dubbelganger hebben! Dat zou natuurlijk alles verklaren, terwijl het in het tegenovergestelde geval onbegrijpelijk zou zijn — en zelfs onmogelijk — en onmogelijke dingen bestaan er nu eenmaal niet!

— En heb je hem niet dadelijk laten arresteren?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat zou verloren moeite zijn geweest!

Hoe had ik hem iets kunnen bewijzen? Bij den overval waren geen andere getuigen aanwezig dan Raffles en zijn vrienden — ik zou mijzelf dus dadelijk hebben verraden en dat zonder eenig nut, want drie personen zouden onder eede hebben kunnen bevestigen, dat zij den Indiër in zijn eigen hotel gezien hebben, ongeveer op hetzelfde tijdstip, waarop de aanslag zou zijn gepleegd!

— Maar dan zal hij ons nog ontkomen, Mylord! riep Henderson woedend uit.

— Maak je niet ongerust, James — ik verzeker je, dat hij niet zal ontsnappen! antwoordde Raffles op vasten toon. Wij weten nu wie hij is — en ik zal ook zoo spoedig mogelijk de politie waarschuwen! Zij kan dan zijn gangen nagaan en hem desnoods door een veertigtal spionnen laten bespieden — en ten slotte loopt hij in de val!

— Maar als de politie ook niet den dubbelganger vindt — wat dan? vroeg Brand weder.

— Zij zal hem wel vinden, wees daar maar niet bang voor! antwoordde Raffles. Indiërs kunnen zich zoo gemakkelijk niet verschuilen als blanken, vergeet dat niet! En nu zullen wij tot een ander onderwerp overgaan, dat minstens even belangwekkend is — den inwendigen mensch! Ik weet niet hoe het jullie vergaat, maar ik heb grooten eetlust!

— Dat is ook geen wonder — wij hebben in een etmaal bijna niets gegeten! Maar ik moet erkennen, dat ik er niets van gemerkt heb door de spanning, waarin wij al dien tijd verkeerd hebben!

— Dan zullen wij nu maar eens beginnen met iets te eten! hernam Raffles. Met een leege maag is het niet goed nadenken — en er zal veel moeten worden nagedacht, dat verzeker ik je!

Raffles had de auto reeds weder in gang gezet en toen het voertuig een oogenblik daarna stilhield voor een groote bakkerij, liet hij Henderson brood inslaan en in een vleeschwinkel koud vleesch en daarmede deden de drie mannen hun maaltijd, rustig bijeenstaande bij hun wagen en zonder dat iemand eenige aandacht aan hen schonk.

Het was toen omstreeks negen uur in den morgen.

De drukte werd hoe langer hoe grooter, naarmate zij, nadat zij weder in de auto waren gestapt, de binnenstad bereikten en eensklaps werd de aandacht van Brand getrokken door het

schreeuwen van een krantenjongen, die zich een weg baande door de menigte, een stapel kranten onder den arm geklemd.

Hij wenkte den jongen bij zich, kocht een blad van de „New-York-World”, sloeg het open en onderdrukte met moeite een kreet van woede.

Maar Raffles had den kreet gehoord en wendde zich vragend naar hem om.

— Wat is er?

Brand boog zich een weinig voorover en antwoordde op gesmoorden toon:

— Jim Dunlop is vannacht uit de gevangenis ontsnapt!

Raffles klemde de lippen opeen en een rimpel verscheen tusschen zijn wenkbrauwen.

De gevaarlijkste, de slimste, de meest ondernemende onder-aanvoerder van de bende van het Kwade Oog had dus weten te ontsnappen!

De mededinger van den Moloch, die hem naar de kroon stak, was weder op vrije voeten!

Maar eensklaps verhelderde zich het gelaat van Raffles weder!

Met dieven immers moet men dieven vangen — en wie weet zou het wel mogelijk zijn van dien Jim Dunlop zijns ondanks een handlanger te maken in den strijd tegen Râm Doulah!

Vliegensvlug ging Raffles nog eens alles na, wat er in de laatste weken was geschied — de strijd tegen de bende van het Kwade Oog en vooral de ontdekking van den mededinger van den geheimzinnigen aanvoerder van het Genootschap, Dunlop geheeten, een zeer eerezuchtig man, die kupte tegen den Moloch, in de hoop hem van zijn plaats te verdringen, ofschoon hij wist, dat hij daardoor zijn leven in de waagschaal stelde, die hem er van betichtte, de oorzaak te zijn van alle mislukkingen van den laatsten tijd en die ten slotte door toedoen van Raffles met verscheidene anderen, de drie nog overige kapiteins van de bende — oorpronkelijk waren er vijf — in handen van de politie was geraakt.

En nog voor men hem zelfs had kunnen ondervragen, was deze sluwe booswicht er blijkbaar reeds in geslaagd, uit zijn gevangenis te ontsnappen!

Raffles behoorde tot de weinigen, die geweten hadden, wie en wat Jim Dunlop eigenlijk was — niet de elegant gekleede jonge man van de wereld, het geld verterende clublid, de sportsman, maar de medeaanvoerder van een zeer gevaarlijke bende misdadigers.

Thans was dit echter algemeen bekend en Raffles begreep zeer goed, dat Dunlop zich in een uiterst gevaarlijken toestand bevond, na zijn ontsnapping, want hij kende de gewoonte der New-Yorksche politie, om onmiddellijk vinger-afdrukken en foto's te nemen van alle personen, die zij arresteerde — en zeker van een gevaarlijk boosdoener als Dunlop was.

Maar nog iets anders overwoog Raffles.

In een strijd, die eenige maanden had geduurd, was hij er in geslaagd, de bende van het Kwade Oog, die overal schrik en ontsteltenis verspreidde, bijna geheel ten onder te brengen — de vijf kapiteins, bijna alle luitenanten, een paar honderd leden waren gevangen genomen, terwijl een paar dozijn der misdadigers zwaar gewond of zelfs gedood waren in den strijd met de politie.

De Moloch kon zich bijna niet meer roeren, zonder groot gevaar voor zijn veiligheid en binnen een week zou zeker de geheele bende tot het verleden hebben behoord.

En nu was die gevaarlijke mededinger van den aanvoerder, Jim Dunlop, uit zijn gevangenis ontsnapt en de strijd zou opnieuw moeten aanvan-

gen, want deze eierzuchtige booswicht zou zeker niet rusten, alvorens hij een nieuwe bende om zich heen had verzameld — al moest hij tot „staatsvijand no. 1" worden verklaard.

Maar in die donkere toekomst was toch één lichtpunt — Dunlop zou zeker alle krachten inspannen om den Moloch ten onder te brengen — en daarin zou Raffles hem zeker niet belemmeren!

Er zou een hevige strijd ontbranden tusschen de beide mannen — één hunner zou het onder-spit moeten delven en de toestand ook van den overwinnaar zou er niet beter op worden!

En Raffles zou als „lachende derde" goed toezien, dat nam hij zichzelf stellig voor, al begreep hij wel, dat Dunlop zich op kunstige wijze zou vermommen — hetgeen hij wel verplicht was te doen, wanneer hij niet wilde, dat de politie hem spoedig weder in handen zou krijgen.

Hij las het korte bericht nogmaals door, dat melding maakte van de ontvluchting, vouwde de krant op, stak ze in zijn zak en mompelde voor zich heen:

— Als de wolven elkander onderling verscheuren — des te beter voor de schapen!

Hoofdstuk V.

TERUG IN DE VILLA.

Dien dag kochten Raffles en Brand alle edities van de bladen, die er verschenen, in de verwachting, te zullen lezen, dat Jim Dunlop, de ontvluchte kapitein van de bende van het Kwade Oog, opnieuw door de politie gearresteerd was, maar in die hoop werden zij bedrogen.

Ondanks alle nasporingen en ofschoon naar alle zijden telefonisch en telegrafisch het signalement van den ontsnapte was verspreid, bleef Dunlop onvindbaar en scheen spoorloos te zijn ondergedompeld in de miljoenenbevolking van de wereldstad.

Het was omstreeks zeven uur in den avond, toen de drie mannen bij elkander in de kleine kamer van een huis zaten, hetwelk Raffles den dag te voren had gehuurd in de onmiddellijke nabijheid van de rivier.

De mannen hadden zich van hun uniformen reeds lang ontdaan, op het volkomen verlaten terrein van een der spoorlijnen, bestemd om er treinen te rangeeren, binnen in een loods, waarin zich niets anders bevond dan een stapel oude

dwarsliggers en waarvan de deur niet eens gesloten was.

Zij hadden zich echter wel gewacht, de uniformen weg te doen, die zij over hun eigen kleederen hadden aangetrokken, maar namen ze met zich mede, in een kleinen bundel — wie weet of zij nog niet spoedig dienst zouden kunnen doen.

In een reusachtige stad als New-York vallen eenige nieuwe bewoners in een volkrijke buurt, met een vlottende bevolking, die komt en weder gaat, nauwelijks op.

Iedere boot brengt nieuwe landverhuizers aan — ieder schip voert ook weder teleurgestelden naar hun vaderland terug.

Raffles wist natuurlijk zeer goed, dat de politie naar hem zocht, maar hij en zijn beide metgezellen hadden hun uiterlijk zoodanig veranderd, dat zelfs de beste speurder van de politie groote moeite zou hebben, om in hen de drie gezochten te herkennen.

Raffles zag er uit als een Pool, die zooeven

met een landverhuizersschip is aangekomen en Brand en Henderson imiteerden bijna volmaakt een paar naar werk zoekende Ieren.

Maar een ding was gebleven — en dat was de snelle renwagen met zijn twee kleuren, die hun reeds zulke groote diensten had bewezen.

Raffles had er goed voor gezorgd, dat zijn nieuwe woning gelegen was in de onmiddellijke nabijheid van een garage en hij kon dus ieder oogenblik van den dag en van den nacht over zijn wagen beschikken.

De drie mannen hadden zooeven het eenvoudige middagmaal beëindigd, hetwelk door Henderson was toeberaid en dat hun allen minstens even goed gesmaakt had als het fijnste diner in het Astoria Hotel — want zij waren hongerig geworden door de inspanning van dezen dag. Brand had zijn pijp opgestoken, deed een paar haaltjes en merkte toen op:

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten hoe je beschermeling het maakt, Edward!

— Wij zullen het weten! zeide Raffles eenvoudig.

— Wat meen je daar mee?

— Niet anders, dan dat wij vannacht naar haar gaan zien! Zij mag volstrekt niet langer alleen blijven en ik moet mij gaan overtuigen, dat zich geen complicaties hebben voorgedaan.

— En als er nog een bewakingspost in huis is?

— Al werd het huis door duizend duivels bewaakt! hernam Raffles. Ik zelf heb die jonge vrouw in dien onaangename toestand gebracht, ik ben in zekeren zin voor haar verantwoordelijk — en ik loop liever het gevaar eener arrestatie, dan dat ik haar aan haar lot zou overlaten.

— Maar Pina Baretti was je vijandin!

— Zij was het — maar ik geloof niet, dat zij het nu nog is! hernam Raffles ernstig. Zij is zeer in haar voordeel veranderd en — zij haat mij niet langer, als ik mij niet vergis!

— Neen, ik geloof inderdaad niet, dat je je vergist! zeide Brand droogjes. Nu, als je je met geweld in het hol van den leeuw wilt wagen...

— O, ik zal niet alleen zijn — ik hoop het genoeg van jullie gezelschap te smaken!

— Nu, dat kan een mooie vechtpartij worden!

— Dat hoop ik integendeel te vermijden! Wij moeten juist trachten binnenshuis en in den kelder te komen, zonder dat iemand het merkt!

— Ik ben benieuwd hoe je dat denkt aan te leggen.

— Ik ook! En toch zal er wel een middel zijn!

— Vergeet niet, dat er minstens vijf agenten binnenshuis zijn — en waarschijnlijk zes!

— Wij zullen wachten tot de duisternis is gevallen en dan handelen! hernam Raffles bedaard. In ieder geval zullen wij onze uniformen weder te baat nemen, om des te minder op te vallen. Maar naar binnen moeten wij, het kost wat het kost! Pina Baretti moet op tijd haar drank innemen — als het te lang wordt nage laten zou dat ernstige gevolgen voor haar kunnen hebben!

— Telefoon dan de politie in je villa en zeg haar, dat ze je beschermeling in den geheimen kelder kunnen vinden — dan zullen zij wel verder voor haar genezing zorgen.

— O ja — en voor haar verder verblijf ook! riep Raffles ironisch uit. Men zal haar natuurlijk gevangen houden en dat wil ik niet, nu ik heb gezien, dat nog niet alle zachtere gevoelens in die vrouw zijn gestorven, nu het blijkt, dat zij berouw heeft!

— Berouw? herhaalde Brand langzaam. Als zij dat heeft — dan is het toch maar alleen tegenover... iemand, dien ik zeer goed ken! Ik geloof niet aan die plotselinge bekeeringen, die je alleen maar in de bioscoop ziet!

— En ik geloof er in dit speciale geval wel aan! hernam Raffles kortaf.

Raffles had op zijn beurt een eenvoudige houten pijp aangestoken en keek in gedachten de rookwolkjes na, die naar de zwarte zoldering van ruwe balken dreven.

Hij wreef zich een paar malen met de blanke hand over het hooge voorhoofd en toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Heb je me niet gezegd, dat er een ruit gelijkvloers in den zijgevel was gebroken?

— Dat is zoo — maar dat zal wel zijn dichtgetimmerd, of anders staat er zeker een wachtpost bij! antwoordde Brand.

— Dat is waar — maar — wacht eens! Wat dunkt je van het dak?

— Als je mij maar eens zegt, hoe je daar bovenop denkt te komen! Aan een ladder valt natuurlijk niet te denken en evenmin kan men het dak langs een aangrenzend huis bereiken, om de afdoende reden, dat er geen aangrenzende huizen zijn.

— Dat niet — en toch is er een verbinding! antwoordde Raffles.

— Wat voor een verbinding? vroeg Brand

verbaasd. — Ik zal je niet langer laten vragen! Zoodra

ik het huis huurde, merkte ik op, dat het een sterken ijzeren toren droeg, bestemd om een zwaren bundel telefoondraden te torsen! Het rek staat ongeveer in het midden van het dak en de draden komen van hetzelfde leege huis, vanwaar jij me vanmorgen zoo handig en juist bijtijds hebt gewaarschuwd met je rooksignalen! Is dat niet prachtig?

— Het hangt er maar van af op welk standpunt men zich plaatst! riep Brand uit.

— Wel, wij plaatsen ons allereerst op het dak van dat huis — en je kunt niet zeggen, dat het geen verheven standpunt is! Het ligt zelfs hooger dan het dak van mijn villa, hetgeen wil zeggen, dat wij niets anders hebben te doen dan ons langs een bundel telefoondraden te laten afglijden.

— Dat wij niets anders hebben te doen! herhaalde Brand sarcastisch. Het is een peulschilletje!

— Dat is het inderdaad!

— Als de draden breken?

— Zij zullen niet breken!

— En de electriche stroom?

— Dien kunnen wij gemakkelijk neutraliseeren door het ondereinde van den haak, waaraan wij zullen gaan hangen, met een dikke laag rubber te bekleeden! Bovendien is de stroom op telefoon- en telegraafleidingen uiterst zwak!

— En wanneer wij te vlug omlaag glijden en onzen nek breken?

— Wij zullen niet te vlug glijden, want daar toe is de helling te gering! Nog meer aanmerkingen?

— Ik zwijg al! Ik zie wel in, dat het toch niet zou baten! Wij zullen dus weer voor acrobaten spelen!

— En het zal heel goed gaan, mijnheer Brand! liet de zware stem van Henderson zich nu hooren. Herinnert u toch eens, wat wij al voor kunsten hebben uitgehaald! Weet gij dan niet meer, dat wij als trapéze-werkers zijn opgetreden in den nok van het circus? Weet gij niet meer, dat wij met een ballon captif de lucht zijn ingegaan, dat wij paardrijders zijn geweest, acrobaten, boksers — wat weet ik al niet! Ik vind, dat het niets te beteekenen heeft, als gij het mij vraagt. Het is een aardig luchtreisje, dat nog geen volle minuut zal duren!

— Het is een luchtreisje, waarvan men wel

het begin, maar niet het einde kan zien! En meer zal ik er niet van zeggen — ik schik me in het onvermijdelijke! Wanneer zal die pleziertocht plaats vinden?

— Zoodra het zoo donker is, dat men ons onmogelijk kan zien! antwoordde Raffles. Wij treffen het, dat het nieuwe maan is en dat de lucht naar regen dreigt. En nu moesten wij maar dadelijk beginnen met onze kleine toebereidselen. Henderson, in de kist met ouden rommel zul je wel voldoende kleinigheden vinden, die ons van dienst kunnen zijn.

Dadelijk toog de reus vol ijver aan het werk.

Hij opende een kist met allerlei ijzeren en stalen voorwerpen, gereedschap, touw en electriche apparaten, die hij als electricien en bankwerker met zich had meegebracht en vond na eenig zoeken een zeer sterken stalen haak, die met gemak zijn eigen gewicht zou kunnen dragen.

De onderste helft van dien haak nu begon hij met groote zorgvuldigheid te omwikkelen met het kleverige isolatieband, hetwelk de electriciens gebruiken, als zij een electriche huisleiding aanleggen en vervolgens met een laagje rubber.

Wanneer zij nu ook nog hun gummi handschoenen aantrokken, dan zouden zij geen gevaar van den toch al zwakken stroom behoeven te duchten.

Brand had een oogenblik zwijgend toegekeken en toen Henderson bijna klaar was, vroeg hij:

— Gaan wij alle drie tegelijk aan dien haak hangen?

— Neen Brand — zoo dom zullen wij niet zijn! antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— Ik zal het eerste overgaan, als Mylord het toestaat! liet Henderson zich hooren. Houdt het mij — dan denk ik, dat het u ook wel zal houden!

— Prachtig! Henderson glijdt dus met den haak naar beneden en belandt op het dak van de villa, waarop de haak uit zichzelf weder terugglijdt! riep Brand spottend uit.

— Niet uit zichzelf. Brand, zooals je daar vol humor opmerkt, maar eenvoudig door hem terug te trekken aan een dun touw, dat wij er aan vast zullen binden! zeide Raffles bedaard.

Hij had zijn horloge geraadpleegd en stond op, terwijl hij vervolgde:

— Het wordt tijd om heen te gaan — het

is reeds over tienent! Wij zullen ons voorzien van alles wat wij wellicht kunnen noodig hebben — en dan op marsch!

— De drie mannen wapenden zich met hunne revolvers. Raffles en Henderson staken ten overvloede een zeer sterk en scherp mes bij zich, terwijl de reus zich nog voorzag van een soort korten knuppel van walvischbalein, aan het boveneinde voorzien van een looden kogel en waarmede hij een os zou hebben kunnen vellen.

Zij namen verder een lang eind touw mee, aan het eind voorzien van een stalen haak, voorzagen zich van hun zaklantaarns en daarna daalden zij de trap af, na het licht te hebben uitgedraaid.

In deze arbeidersbuurt was het op dat late uur reeds bijna volkomen stil.

Slechts weinige voorbijgangers vertoonden zich op straat.

De meeste bewoners sliepen reeds eenige uren, want zij zouden den volgenden morgen weder vroeg aan hun zwaren arbeid moeten tijgen.

Raffles en zijn beide metgezellen verloren geen tijd, maar liepen haastig voort, na de straatdeur te hebben dichtgetrokken, totdat zij een taxi hadden gevonden, waarvan de chauffeur bereid was, hen tot aan de grens van Hoboken te brengen.

Daargekomen stapten zij uit, en daar zij thans nog slechts een half uur te loopen hadden, besloot Raffles de rest van den weg te voet af te leggen.

Het was een donkere nacht en daar het reeds naar twaalfen liep, kwamen zij ook hier slechts weinig voorbijgangers tegen, in deze deftige villawijk.

Het eenige geluid, dat zij vernamen, was de eentonige, gelijkmatige stap van een paar patrouilleerende politieagenten.

En zoodra zij dit geluid maar in de verte hoorden, maakten de drie mannen zich tijdig uit de voeten, want Raffles stelde er volstrekt geen prijs op, te worden gezien en zeker niet door vertegenwoordigers van het gevestigd gezag!

En er was wel altijd een dikke boom, een muur, een portiek of een straathoek, om zich tijdelijk in of achter te kunnen verbergen.

Zoodra de voetstappen dan waren weggestorven, kwamen de drie mannen weder te voorschijn en gingen verder.

Het was omstreeks kwart voor eenen toen zij de villa in het oog kregen, welke Raffles slechts

weinige dagen te voren gehuurd had en waar zich, nauwelijks tweemaal vier en twintig uren te voren zulk een schokkend drama had afgespeeld.

Raffles beduidde zijn beide metgezellen, dat zij moesten achterblijven en alleen trok hij er op uit, om den toestand op te nemen.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg en plotseling, alsof hij uit den grond was opgerezen, dook hij weder voor Brand en Henderson op en fluisterde:

— Geen denken aan om gelijkvloers binnen te dringen! Er staan vier agenten op post en ik heb duidelijk de witte planken kunnen zien, waarmede zij het venster in den zijgevel hebben dichtgespijkerd. Spoedig verder dus! Laten wij aan de overzijde van de straat gaan loopen en een voor een voorbijgaan, dat zal minder achterdocht wekken. En als het mogelijk is om je geheel onzichtbaar te maken — des te beter. Wij voegen ons weder bij elkaar om den hoek van het huis, vanwaar je me vanmorgen de rookseinen hebt gegeven! Voorwaarts!

Henderson vertrok het eerst en slenterde met de handen in de zakken, den kraag van zijn korte jekker opgeslagen, voorbij de villa.

Daarop volgde Brand en Raffles vormde als het ware de achterhoede.

De drie mannen vonden elkander terug bij den hoek van het leegstaande huis, waar niemand hen met mogelijkheid zou kunnen ontdekken, die daar niet met opzet ging zoeken.

Zij traden het huis binnen langs denzelfden weg, dien Brand dien morgen gevolgd was, dat wil zeggen door een raam aan de achterzijde van het huis.

Maar toen zij binnen waren, bleef Brand een oogenblik in gedachten staan en vroeg toen op fluisterenden toon aan Henderson:

— Jij bent na mij naar buiten geklommen, James — herinner je je of je het raam hebt dichtgeschoven?

— Daar ben ik heel zeker van, mijnheer Brand antwoordde de reus.

Raffles, die had toegeluisterd, trok zijn wenkbrauwen een weinig op en zeide toen op gedempten toon:

— Dat is vreemd — het raam stond nu meer dan een handbreed open! Kun je je niet vergissen, Henderson?

— Neen, Mylord — ik ben zeker van mijn zaak! antwoordde de reus met vaste stem. Ik

herinner mij, dat ik, om het raam geheel te kunnen sluiten, de ijzeren pen nog heb moeten terzijde schuiven, die in de sponning was gerold.

Raffles dacht een oogenblik zwijgend na en hernam toen op fluisterenden toon:

— Dat bevalt mij niet. Dan zal de grootste voorzichtigheid geboden zijn! Naar boven — naar het dak!

Hij ging vooruit en Brand volgde hem op den voet, terwijl hij zich vruchteloos afvroeg, welke beteekenis dat openstaande raam wel kon hebben.

En hij kon het zich alleen verklaren door aan te nemen, dat de agenten toch allicht de rookseinen gezien hadden en een onderzoek hadden ingesteld, terwijl het ook volstrekt niet onmogelijk was, dat zij de auto van Raffles bij den hoek van het huis hadden zien stilhouden en de twee vluchtelingen er hadden zien inspringen.

Maar — als dat zoo was, als de agenten het huis hadden doorzocht, moest het dan niet zeer toevallig worden geacht, dat zij juist door dit raam naar binnen waren geklauterd, hoewel Henderson het goed gesloten had volgens zijn verzekering.

Brand dacht hier nog over na, toen Raffles reeds het dakluikje opende, na het smalle vliegringladdertje te zijn opgeklauterd.

Alle drie de mannen stonden nu op het dak en al was het zeer donker, de ijzeren toren, die den dikken bundel telefoondraden torste, teekende zich niettemin vrij duidelijk af tegen den donkeren nachthemel.

De drie mannen traden er zwijgend op toe.

Wanneer zij den arm omhoog staken, zouden zij de onderste draden bijna kunnen aanraken.

Raffles had den geïsoleerden, stalen haak te voorschijn gehaald, duwde hem Henderson in de hand en zeide op zachten toon:

— Vat zooveel mogelijk draden met den haak, des te beter zullen zij je zwaar gewicht dragen! Gelukkige overtocht!

Zonder de minste aarzeling had de reus den haak over een tiental draden weten te slaan, hij deed een paar groote stappen en lichtte zijn beenen tegelijk van het dak.

Een oogenblik later zagen Raffles en Brand zijn gedaante in de duisternis verdwijnen en snel werd het gerucht van den glijdenden stalen haak over de telefoondraden minder, om ten slotte geheel weg te sterven.

Nog geen halve minuut later voelde Raffles, die met de hand tegen den ijzeren toren steun-

de, een lichten schok.

Dat kon als bewijs gelden, dat het zware lichaam van Henderson zijn doel had bereikt en met tamelijk groote vaart tegen het telefoonrek op het villadak was aangevallen.

Die opvatting bleek juist te zijn, want toen Raffles aan het dunne touw trok, dat aan den haak bevestigd was, kon hij dezen aanstonds inpalmen.

Eenige minuten later kon hij zelf den haak grijpen en Brand bleef alleen achter.

Er had zich een zonderlinge onrust van den jongen man meester gemaakt, waaraan hij geen naam wist te geven, maar waarvan hij stellig wist, dat zij haar oorsprong vond in het raam daar beneden, hetwelk Henderson gesloten had en dat thans niettemin op een kier geopend was.

Hij keek scherp over het dak rond, maar er was niets bijzonders te zien.

Hij sloop naar het kleine luik, dat nog openstond, boog er zich over heen en luisterde scherp toe.

Er was echter in het geheele huis niets te hooren — alles bleef doodstil.

Hij stond weder op en zag, dat het dunne touw nog altijd afliep.

Raffles was dus zeker nog niet aan de overzijde aangekomen.

Maar het volgende oogenblik hing het touw slap neer in een bocht en Brand kon op zijn beurt den haak naar zich toe halen.

Hij overtuigde zich, dat de isoleering nog intact was, greep zich aan den haak vast, zette zich met een sprong af en zweefde het volgende oogenblik op een hoogte van bijna twintig meter boven de breede straat.

Hij voelde zich langzaam, zonder schokken omlaag glijden en aan den overkant ving Henderson hem in zijn sterke armen op, zonder dat het minste gerucht zijn aankomst verraden had.

Toen hij zich oprichtte en om zich heen keek, zag hij Raffles staan met een eigenaardig voorwerp in de hand, dat bijzonder veel geleek op den haak, dien hij zooeven zelf gebruikt had.

— Wat heb je daar? Wat beteekent dat?

Hij kon het gelaat van Raffles in de duisternis niet goed onderscheiden, maar diens stem klonk ernstig, toen hij ten antwoord gaf:

— Die stalen katrol hebben wij hier op het dak gevonden — en het beteekent alleen maar, mijn waarde, dat zooeven iemand ons heeft nageaapt, of om juister te zijn — ons is voorgedaan!

Hoofdstuk VI.

HET BLAASPIJPJE.

Eenigen tijd stonden de drie mannen zwijgend bijeen en toen zeide Brand fluisterend:

— Dat was dus de beteekenis van dat openstaande raam! Waar lag dat ding?

— Henderson zeide mij, dat het nog om de telefoondraden hing, toen hij hier aankwam!

— Heb je al iets onderzocht?

— Ja. Het zolderluik is wijd geopend...

— Maar wie kan het zijn, die ons is voorgedaan?

— Mij dunkt, dat er maar een persoon is, die er belang bij had hier binnen te dringen — en die eene is Râm Doulah, of zijn dubbelganger!

— Waarom?

— Natuurlijk omdat hij vermoedt, dat ik zelf alle redenen heb om in dit huis terug te keeren! Hij kon niet anders denken, of hij had zijn slachtoffer gedood — Pina Baretti. Maar daarvan heeft niets in de bladen gestaan, ofschoon hier niet minder dan twaalf agenten zijn geweest. Wat kon hij daar anders uit afleiden, dan dat ik haar had weggevoerd? Maar — als ik dat gedaan had, dan was zij ook niet dood, want welk nut zou het voor mij gehad hebben, een lijk in veiligheid te brengen? Aan den anderen kant moet het hem onbegrijpelijk zijn voorgekomen, dat ik in slechts weinige minuten, tijd en gelegenheid had gevonden, een zwaar gewonde vrouw weg te voeren — waaruit logisch voortvloeit, dat ze dan nog in het huis moest zijn — goed verborgen voor de oogen der politie. Hij heeft zich zekerheid willen verschaffen — hij hoopte wellicht mij hier aan te treffen — en hij heeft de stoutmoedigheid gehad hier binnen te dringen en zich van den toestand zelf te overtuigen!

— Ondanks de aanwezigheid van de agenten?

— Die aanwezigheid heeft ons ook niet kunnen terughouden!

— En als Râm Doulah het niet is?

— Hij moet het zijn — hij of zijn dubbelganger!

— Maar waar kan hij zich dan nu ophouden?

— O, de villa is groot genoeg om zich hier of daar geruimen tijd te kunnen verschuilen! Er zijn immers maar zes agenten en daarvan zijn er maar twee binnenshuis — de anderen

hebben in den tuin post gevat.

Brand balde de vuisten en hernam ongeduldig:

— Dan zal het voor ons onmogelijk zijn, ongezien tot den kelder door te dringen!

— Wij moeten er binnen komen! hernam Raffles op vastberaden toon. En het kan, als wij maar voorzichtig zijn!

— En als wij onderweg dien schurk van een Râm Doulah tegenkomen?

— Wel, dan staat er slechts een weg voor mij open — wij overvallen hem en leveren hem aan de politie over!

— Op gevaar af, zelven te worden gearresteerd?

— Zoover behoeft het niet te komen! hernam Raffles kalm. En nu hebben wij genoeg gepraat — er moet nu gehandeld worden! Wij zullen beginnen met deze beide haken zorgvuldig te verbergen — de politie mocht het dak eens gaan onderzoeken.

— Zou zij niets van onze aankomst bemerkt hebben?

— Als dat zoo was, moest zij reeds lang hier zijn!

Raffles had de beide stalen haken gegrepen en na eenig zoeken had hij een plekje gevonden, binnen in een weinig gebruikten schoorsteen, waar hij ze eenvoudig aan een der dwarsijzers ophing.

Hij voegde zich weder bij zijn metgezellen en nu daalden zij een voor een met de grootste behoedzaamheid door het dakluik naar den ruimen zolder af.

En aanstonds liet Raffles alle drie de zaklantaarns ontsteken, want hij wilde geen enkel plekje van den zolder ondoorzocht laten, alvorens lager te dalen.

De weinige kasten werden geopend en goed doorzocht, het deksel werd van een groote kist opgetild, alles zonder eenig gerucht te maken, maar van Râm Doulah werd geen spoor gevonden.

De lantaarns werden nu weder gedoofd en slechts die van Raffles bleef zwakjes gloeien, om te voorkomen, dat de drie mannen in de duisternis den weg bijster zouden worden.

Raffles liep vooraan en met de grootste voor-

zichtigheid begon hij de zoldertrap af te dalen, telkens stilstaande om te luisteren.

Zoo bereikten zij de bovenste verdieping, waar zich een paar logeerkamers en een aantal bediendenvertrekken bevonden.

Op het portaal liepen verschillende gangen uit, die elkaar verderop kruisten.

Men moest hier goed den weg weten, want anders zou het gemakkelijk zijn, in de duisternis in dit groote oude huis te verdwalen.

Weer stonden de drie mannen eenigen tijd stil en Raffles luisterde scherp toe, een weinig over de leuning van de trap heengebogen.

Daar beneden was alles volkomen duister.

Geen enkel lichtstraaltje was te bemerken.

De beide agenten bevonden zich waarschijnlijk in een der kamers daar beneden en het was zelfs zeer waarschijnlijk, dat zij sliepen, om later in den nacht een tweetal van hun makkers daar buiten af te lossen.

En terwijl hij zoo stond te luisteren, meende hij plotseling een zeer zacht gerucht te hooren.

Maar dat gerucht kwam niet uit de benedenste verdieping van het huis — het liet zich vernemen in de onmiddellijke nabijheid...

Toch werd het niet gemaakt door Brand of Henderson, want die stonden beiden doodstil en zelfs hun ademhaling was nauwelijks hoorbaar.

En plotseling richtte Raffles zich op, de lantaarn in zijn hand, stellig overtuigd, dat er gevaar dreigde.

En die plotselinge beweging zou hem het leven redden — —

Hij voelde een stekende pijn aan het lelletje van zijn rechteroor, terwijl hij op hetzelfde oogenblik op eenige meters afstand een zacht fluitend geluid hoorde, dat wel een weinig gelek op het sissen van een woedende slang.

Raffles had te veel ervaring om niet onmiddellijk te begrijpen wat er geschied was.

Hij greep Brand, die vlak naast hem stond, maar volstrekt niet begreep wat er geschiedde, bij den arm en beet hem op zachten toon toe:

— Ik ben aan het rechteroor gewond met een vergiftigde doorn, Brand. Heb je geen wondje aan de lippen? Zuig dan dat stipje aanstonds uit, anders ben ik voor de haaien! Het spijt me dat ik je dit onsmakelijke karweitje moet opdragen — maar het gaat niet anders! Henderson, de man, die mij wondde, moet tot elken prijs gevonden worden. Maak licht!

Maar Henderson had die aanmaning reeds

niet meer noodig.

Zijn buitengewoon scherpe blik, die hem in staat stelde, ook in de halve duisternis goed te kunnen zien, had hem reeds twee katachtig glinsterende oogen doen ontwaren, in een bleek gelaat, op geen tien passen afstand achter de drie mannen.

Zonder eenig geluid deed hij vliegensvlug een paar stappen en zijn verschrikkelijke, als ijzer zoo harde vuist, viel met brijzelend geweld juist tusschen de twee gloeiende oogen, met een doffen slag, als van een voorhamer, die neerdreunt op een aambeeld, op hetzelfde oogenblik, dat de man, die daar verborgen had gestaan, opnieuw het verraderlijke blaaspijpje aan den mond wilde brengen, waaruit hij zooeven den vergiftigen doorn had weggeschoten, die Raffles zeker in den nek zou hebben getroffen, als hij zich niet op datzelfde oogenblik met een snelle beweging had opgericht.

De man gleed zonder een zucht te slaken, langs den wand van de gang omlaag — de verschrikkelijke vuist van Henderson had hem den schedel verbrijzeld...

Intusschen had Brand, doodsbleek, zijn lippen om de kleine, nauwelijks zichtbare wonde gesloten en zoog uit alle macht, zich niet bekommerend om zijn eigen veiligheid, het vergif uit het kleine wondje, geheel onder aan het oor.

Eenige minuten verstreken, zonder dat iets anders gehoord werd dan de snelle ademhaling van Henderson.

Nu en dan spoog Brand op den grond, om dan opnieuw zijn gevaarlijk werk voort te zetten.

Want hij kende het Indische vergif — het kleinste wondje aan tong of lip zou hem den dood kunnen brengen.

Beneden in het huis bleef intusschen alles stil — het geheele tooneel had zich zoo snel en geruischloos afgespeeld, dat men er daar beneden niets van vernomen had.

Toen er ongeveer vijf minuten verstreken waren, klonk de rustige stem van Raffles, die sprak:

— Ik geloof, dat je nu wel kunt ophouden, Brand! Wie vijf minuten na te zijn getroffen door zoo'n doorn nog leeft, die blijft ook leven! Ik gevoel niets van de gewone verschijnselen — geen misselijkheid, geen verzwakking van het gezichtsvermogen, geen verlamming van de uiterste ledematen — en die symptomen hadden niet kunnen uitblijven, als het gif zijn werking

had gedaan! Ik dank je, Brand — — —

Een soort snik baande zich een weg tusschen de bevende lippen van den jongen man en hij drukte krampachtig de hand van Raffles.

— Weet je wel zeker, dat ieder gevaar nu geweken is? vroeg hij.

— Volkomen zeker! antwoordde Raffles bedaard. Dat Indische, plantaardige vergift werkt zoo snel, dat enkele minuten over dood of leven beslissen! Trouwens, al het zuigen ter wereld zou niets geholpen hebben, als het wondje in het midden van het oor zich had bevonden, in plaats van aan den rand. Het was als het ware een schampschot — de doorn zal wel ergens in het houtwerk zitten! Ik heb echter weinig lust om het te onderzoeken! Heb je den dader kunnen grijpen, Henderson?

— Tot uw dienst, Mylord!

→ Heb je hem gekneveld, dat hij zoo stil is?

— Dat was overbodig, Mylord — hij is dood!

— Dood? herhaalde Raffles langzaam. Waarmee heb je hem dan geraakt?

— Met mijn vuist, Mylord! Hij stond juist op het punt, dat vervloekte blaasding weer aan zijn mond te zetten! Ik hoop toch niet, dat ik er verkeerd aan heb gedaan?

— Je kon niet anders handelen, het was zelfverdediging, James — en ook jij hebt mij waarschijnlijk het leven gered! fluisterde Raffles, terwijl hij den reus de hand drukte. En nu spoedig naar beneden! Maar neen — ik zou bijna iets zeer belangrijks vergeten! Ik moet zien wie die man is!

Hij liet zijn zaklantaarn zakken, boog zich over den man heen, die daar roerloos op zijn rug lag en liet het schijnsel van zijn lantaarn op het witte, nog steeds door haat en wraakzucht vertrokken gelaat vallen.

En bijna op hetzelfde oogenblik had hij dat gezicht herkend — het was het gelaat van den man, die hem, in onbewegelijke houding, bespied had, toen hij met den portier van het Crampton Hotel sprak en die daarop plotseling in de menigte was ondergedoken.

En toen Raffles eenigen tijd naar dat gelaat gekeken had, met de wijdgeopende, koolzwarte oogen — toen werd er opnieuw een sluier voor hem opgelicht!

Hij wendde het hoofd langzaam naar Brand en Henderson om en zeide op gedempten toon:

— Weet je wie die sluipmoordenaar is?

— Ik heb hem nog nooit gezien! antwoordde

Brand.

— Misschien toch wel — maar dan in een andere gedaante! Hij is de dubbelganger van Râm Doulah!

— Maar het is een Westerling!

— Ik denk dat Râm Doulah dat ook wel zal zijn en dat hij alleen zijn gelaat met een kleurstof die donkerbruine tint heeft gegeven! Zie maar — de gelaatsvorm, de loop van de wenkbrauwen, die lichtgebogen neus met de breede neusvleugels, het smalle voorhoofd — het is alles volkomen gelijk! Nu — wij weten nu al heel wat meer!

Hij wendde zich reeds af om heen te gaan, toen Brand verbaasd vroeg:

— Laten wij dien kerel hier liggen?

— Wat wilde je dan, dat ik met hem deed? Hem meenemen bij wijze van souvenir?

— Maar als de politie hem hier vindt?

— Wat zou de politie op deze verdieping te zoeken hebben? Trouwens — laat zij hem vinden! Wat deert ons dat, als wij maar eerst eenmaal in den kelder zijn! Maar wacht — voor alle veiligheid zal ik dit blaaspijpje maar meenemen — misschien weet de politie niet zeker, wat er in zit en een lichte schram kan den dood be teekenen!

Raffles had het blaaspijpje van den grond genomen, dat bestond uit een eenvoudig stukje riet, veel gelijkend op een van die zelf vervaardigde fluitjes, waarmede de jeugd op het platte land zich wel vermaakt.

Er zat nog een doorn in en met groote voorzichtigheid liet Raffles het doodelijk stukje hout uit het pijpje glijden in een blikken doosje, dat hij in zijn zijzak van de jas van den doode had gevonden en dat niet minder dan twaalf van die verschrikkelijke voorwerpen bleek te bevatten, allen bijna zwart van kleur en die bij het openen van het doosje een doordringenden geur verspreidden.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken en scheen toen plotseling een besluit te nemen.

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit en schreef daarop:

Aan de politie in dit huis!

Op het portaal van de bovenste verdieping zult gij de helft vinden van den Moloch — dat wil zeggen een van de beide tweelingen, dubbelgangers, die te samen de

bende van het Kwade Oog aanvoerden. De andere helft is Râm Doulah, de Indiër. Misschien vindt gij hem in het Crampton Hotel, waar hij gelogeed heeft. De man op het portaal vond den dood, omdat hij rechtmatig werd neergeslagen, toen hij trachtte, John Raffles te dooden met het blaaspijpje en de vergiftigde doorns, welke gij in zijn zakken zult vinden en bij de behandeling, waarvan ik u de grootste voorzichtigheid op het hart druk.

J. R.

Raffles las het briefje nog eens over, wenkte toen zijn beide metgezellen, na het blikken doosje met de doorns en het blaaspijpje voorzichtig in een van de zakken van de jas van den doode te hebben laten glijden en allen daalden de trappen af, tot zij in de vestibule stonden, die zwakjes verlicht werd door een elektrische lamp

aan de zoldering.

Raffles bevestigde het papier zoodanig aan de voordeur, dat het onmiddellijk in het oog moest vallen en daarop werden alle bewerkingen in de grootste stilte herhaald, die noodig waren om tot de gevangenis van Pina Baretti door te dringen.

De steenen schuifdeur gleed langzaam terzijde, Raffles kroop door de opening en stond glimlachend voor de jonge vrouw, die door het zachte gerucht uit haar slaap gewekt was en hem verbaasd aanstaarde.

En de stem van den Grooten Onbekende klonk even rustig als steeds, toen hij op hoffelijke toon sprak:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik eenige uren over mijn tijd ben, madame! Ik ben gekomen om u uw drank in te geven!

Hoofdstuk VII.

VAN DE BUITENWERELD AFGESLOTEN.

Er vertoonde zich een flauwe blos op de bleekke wangen van de gewonde en zij keek Raffles eenige oogenblikken zwijgend aan, om vervolgens haar blikken te wenden naar Henderson en Brand, die achtereenvolgens naar binnen waren gekropen en de steenen schuifdeur achter zich hadden gesloten.

Toen zeide zij met zwakke stem:

— De lucht is zeker zuiver, dat gij hier zijt binnen kunnen treden?

— Alles is betrekkelijk, madame! antwoordde Raffles glimlachend. Geheel zuiver is de lucht stellig niet, dat zal zelfs een optimist moeten toegeven. Het huis wordt door vier agenten bewaakt en binnenin zijn er nog twee!

— Maar — hoe hebt gij dan...?

— O, dat was vrij eenvoudig!

En Raffles deelde met enkele woorden mede op welke wijze hij en zijn beide vrienden tot in dezen kelder hadden weten door te dringen, zonder dat de agenten er iets van hadden gemerkt.

De jonge vrouw had ademloos toegeluisterd, met een verschrikte uitdrukking op het gelaat en nu poogde zij Raffles de hand toe te steken, die echter dadelijk op haar toetrad en zeide:

— Beweeg u liever niet! Over een paar dagen misschien — thans moet gij u volkomen rustig houden!

— Weet gij zeker, dat niemand u gezien heeft? vroeg de jonge vrouw weder.

— Toch wel! Ik ben gezien door — — de helft van den Moloch!

— Wat wilt gij daarmee zeggen? riep Pina verbaasd.

— Gij weet het dus zelf niet? Gij hebt nooit vermoed, dat de man, die met u optrad een dubbelganger had?

De jonge vrouw liet een zachten kreet hooren, sperde de oogen wijd open en zeide toen:

— Nooit heb ik iets dergelijks kunnen vermoeden! En toch wordt mij op die wijze veel duidelijk, wat vroeger een raadsel voor mij was! Een dubbelganger dus! Maar gij zeidet, dat hij u gezien heeft — en heeft hij u laten gaan?

— Ik moet hem nageven, madame, dat hij juist alles in het werk heeft gesteld om dat te beletten! antwoordde Raffles, terwijl hij zich glimlachend een weinig voorover boog en op het zeer kleine wondje aan zijn oor wees, hetwelk Brand volkomen van gif had weten te zuiveren. Hier hebt gij er nog de sporen van, ofschoon zij bijna onzichtbaar zijn! Hij blies van een hinderlaag uit een vergiftigde doorn naar mij, die voor mijn hals bestemd was, maar mij gelukkig slechts even aan het oor raakte.

Pina Baretti verbleekte op een verschrikkelijke wijze en een uitdrukking van nameloos

afkeer verscheen op haar gelaat.

Toen vroeg zij toonloos:

— Wat is er met hem geschied?

— Ik heb hem gedood, madame! antwoordde Henderson eenvoudig. Het was mijn recht — hij stond juist op het punt opnieuw zulk een vervloekt ding weg te blazen!

Een zucht van verlichting deed den boezem van de gewonde rijzen en dalen en zij sloot voor korten tijd de oogen.

Toen zij ze weder opende lag er een uitdrukking van groote dankbaarheid in.

Raffles had intusschen een lepel met den versterkenden en genezenden drank gevuld hief het hoofd van de gewonde een weinig met zijn linkerhand op en liet den inhoud van den lepel als een volleerde ziekenzuster tusschen haar half geopende lippen glijden.

Hij voelde haar den pols, knikte goedkeurend en zeide:

— Gij moogt van geluk spreken, dat gij een zeer krachtig gestel hebt! Nog eenige dagen en gij zult wel vervoerd kunnen worden! Dan nog slechts een week rust en gij zult weder kunnen loopen en geheel genezen zijn!

— Dank zij u! zei Pina op zachten toon.

— Dank zij mij — misschien — maar vooral dank zij uw eigen medewerking!

— Ik wist het wel — gij wijst mijn dank af! zeide de gewonde op smartelijken toon.

— Dat doe ik niet, madame — denk dat vooral niet! hernam Raffles haastig. Maar ik verdien hem niet, uw dank! Ik deed slechts wat mijn plicht was! Hebt gij geslapen?

— Geslapen — maar meer nog gedacht!

— Hebt gij iets kunnen bemerken van de aanwezigheid van de agenten in dit huis?

— Volstrekt niets! De dikke muren schijnen ieder geluid tegen te houden!

Plotseling scheen haar iets in te vallen en zij vervolgde verbaasd:

— Maar zeg mij toch eens — hoe zal het mogelijk zijn mij weg te brengen, zonder dat de agenten het bemerken?

— Dat zal zeker niet zoo gemakkelijk zijn, madame, vooral nu zij reeds over eenige uren het lijk van den schurk daarboven zullen vinden! antwoordde Raffles. Maar — wij zullen er wel iets op vinden! Intusschen zult gij wel genoodzaakt zijn, een drietal dagen ons gezelschap te dulden — het valt wat moeilijk, telkens ongemerkt in- en uit te gaan, vooral

overdag en het is toch noodzakelijk, dat gij geregeld behandeld wordt! Ik moet nu ook dadelijk het verband vernieuwen, voor gij u opnieuw ter ruste begeeft!

Gij blijft dus bij mij? vroeg Pina Baretti, met een klank in haar stem, die voor ieder ander dan Raffles aan beteekenis niets te wenschen zou overlaten.

— Wij blijven bij u, madame, omdat dat beter voor u is! antwoordde Raffles eenvoudig.

— En gij denkt, dat wij kunnen ontsnappen?

— Het moet madame! Gij ziet, dat wij thans als agenten vermomd zijn en dat zal ons waarschijnlijk van groot nut zijn!

De jonge vrouw keek hem een oogenblik zwijgend aan en zeide toen, terwijl zij de oogen opnieuw sloot:

— Ik veroorzaak u den grootsten last en breng u zelfs in de grootste gevaren! En toch ben ik het geweest, die u in handen van de bende hebt willen overleveren!

— Zeg mij slechts dit eene, madame — zoudt gij het thans nog doen, wanneer gij in de gelegenheid waart? vroeg Raffles op ernstigen toon.

— Neen, bij God niet! riep Pina Baretti op hartstochtelijken toon. Liever zou ik sterven!

— En ik weet wel waarom zij het niet zou doen! bromde Brand zachtjes voor zich heen. Maar Raffles ziet natuurlijk niets, of hij wil niets zien! Pina Baretti heeft hem hartstochtelijk lief — dat is de heele kwestie! Ik geloof niet aan die plotselinge bekeeringen — en ik twijfel of zij wel zoo zacht als een lam zou zijn geworden, als het slachtoffer niet op Raffles geleek! Nu, des te beter voor ons!

Brand en Henderson hadden zich afgewend, terwijl Raffles voorzichtig het oude verband losmaakte om het door een nieuw te vervangen en hielden zich bezig met het gereedmaken van de legersteden — een breede matras voor hem en Henderson, een lage rustbank voor Raffles.

Er werd een laken uitgespannen aan een dun touw, teneinde een soort afgeschoten vertrekje te maken voor de zieke en nadat Raffles zich nogmaals overtuigd had, dat de gewonde koortsvrij was, wierpen de drie mannen zich bijna geheel gekleed op hun legerstede en waren spoedig even gerust in slaap, alsof zij zich te bed hadden begeven in het geriefelijke kleine huis aan de Cromwell Street te Londen.

Zij sliepen vrij lang, overmand door de vermoeienissen van de laatste dagen en alleen door

op zijn horloge te zien kon Raffles den tijd na-gaan, want geen enkele lichtstraal van buiten drong in dezen kelder door.

Het was bijna negen uur in den morgen toen hij als eerste opstond en zich ging overtuigen van den toestand van zijn patiente.

Hij vond haar rustig sluimerende, met een uitdrukking van kalme blijdschap op het bleeke gelaat, die hij er tot dusverre nog nimmer op had waargenomen.

Hij liet haar slapen, reinigde gelaat en handen aan de steenen waschtafel, een soort gootsteen met steeds loopend water en maakte zijn beide metgezellen wakker, terwijl hij den vinger op de lippen legde om hen te waarschuwen, dat de gewonde vrouw nog sliep.

Juist toen Henderson zoo handig als een goed gedresseerd dienstmeisje het ontbijt had gereed gemaakt, ontwaakte Pina Baretta en stak Raffles met een schuchter gebaar de hand toe, die juist weer opnieuw aan het bed was getreden.

— Hoe gevoelt gij u thans? vroeg hij, glimlachende op haar neerziende.

— Mij dunkt al heel wat beter dan gisteren! antwoordde Pina Baretta.

— Wij zullen wel eens zien! Laat mij uw pols eens voelen — goed zoo! Wacht, ik zal u den thermometer eens aanleggen — het komt mij voor, dat gij geheel koortsvrij zijt!

Hij begon zorgvuldig het verband los te wikkelen, bekeek de wonde, knikte goedkeurend en zeide:

— De wonde sluit zich voortreffelijk! Wanneer gij nog een dag rustig blijft liggen — twee op zijn hoogst, dan kunt gij zonder eenig gevaar vervoerd worden. Gevaar voor een inwendige bloeding bestaat dan niet langer. Er zijn geen slagaderen geraakt en het mes is op een rib afgegleeden.

Met de vlugheid van een volleerde verpleegster legde Raffles een nieuw verband aan, terwijl hij sprak:

— Gij moet mij thans beschouwen als een echten dokter! Ik zou u ons gezelschap zeker niet hebben opgedrongen, als het niet volstrekt noodzakelijk was geweest om naar u om te zien. Mijn drankje schijnt u zeer veel goed te hebben gedaan, wij zullen er u aanstonds nog wat van geven!

— Hoe kunt gij zoo spreken! zeide de jonge vrouw op zachten toon. Gij weet immers wel dat ik geheel ben veranderd sedert ik u heb

leeren kennen! Ik was een misdadigster — een lichtzinnig schepsel — thans weet ik wie gij zijt!

— Gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd, madame! weerde Raffles af. Als er van dank sprake is, dan zou ik het moeten zijn, die daar van sprak! Gij hebt mij het leven gered — en daarbij uw eigen leven op het spel gezet! Maar laten wij daar niet verder over spreken — het verheugt mij, dat gij zoozeer veranderd zijt en ik hoop van harte, dat het zoo moge blijven!

— Dat zal het — dat zweer ik! zeide Pina zachtjes, nauwelijks verstaanbaar.

Raffles had het verband vastgespeld, maakte den drank gereed, gaf er de gewonde wat van in en zeide toen opgewekt:

— Nu moet gij iets trachten te eten, om zoo spoedig mogelijk weder aan te sterken! Mijn brave vriend James is een waar genie in het gereed maken van versterkende, smakelijke kostjes! Het is waar — wij moeten het voorloopig slechts met verduurzaamde levensmiddelen stellen — maar zij zijn dan ook van de beste kwaliteit!

Henderson, die gebloed had als een jong meisje bij het hooren van dezen lofspraak, kwam reeds met het ontbijt aandragen, bestaande uit beschuit, verduurzaamde visch, vleesch, boter en thee en terwijl zij allen dien eenvoudigen maaltijd eer bewezen, zeide Raffles, zich tot zijn patiënte wendend:

— Nu moeten wij even met elkander spreken, tenzij het u te zeer mocht vermoeien!

— Volstrekt niet! zeide de jonge vrouw op levendigen toon. Ik gevoel mij werkelijk heel wel!

— Ik moet u eerst zeggen, dat Dunlop, die dezer dagen door de politie gearresteerd werd, uit de gevangenis heeft weten te ontsnappen!

Pina Baretta maakte een beweging van schrik en zeide:

— Dan mag Râm Doulah zich voor hem in acht nemen! Dunlop heeft hem steeds gehaat en zijn positie begeerd! En hij is een uiterst gevaarlijk man, die niets ontziet, als men hem in den weg treedt!

— Dien indruk heb ik ook ontvangen! zeide Raffles droogjes. Geloofst gij, dat Dunlop weet of vermoedt, dat de Moloch eigenlijk uit twee personen bestond?

— Hoe kan hij het vermoeden, wanneer ik het niet eens wist, die maandenlang met Râm

Doulah ben opgetreden! riep Pina uit. Nooit heb ik het geringste vermoeden gehad, dat de Indiër aan het hoofd kon staan van ons Genootschap!

— Nu, thans zal Dunlop het toch wel weten, als hij zich tenminste de moeite geeft de dagbladen te lezen! hernam Raffles. Want het spreekt vanzelf, dat er dadelijk ruchtbaarheid is gegeven aan de zaak en dat de New-Yorkers thans reeds weten wat er hier vannacht is voorgevallen! Ik vrees echter, dat de politie wel te laat zal komen en dat Râm Doulah reeds de vlucht heeft genomen!

— Maar een Indiër kan zich toch niet lang verborgen houden, dunkt mij, merkte de jonge vrouw op.

— Ik denk, dat Râm Doulah in het geheel geen echte Indiër was, madame! hernam Raffles langzaam. Wij hebben hier zeer waarschijnlijk te doen met twee blanke broeders, die zich beurtelings, al naar de omstandigheden vereischten, als Indiër vermomden. En het zal misschien wel nooit bekend worden, wie eigenlijk in deze villa den aanslag op u pleegde — de man, die vannacht door dezen reus werd neergeslagen, of degeen, die een paar dagen geleden nog met u samenwerkte!

— Blank of bruin — hij zal zich niet lang voor een man als Dunlop verborgen kunnen houden! hernam Pina peinzend. Hij is buitengewoon schrander en stoutmoedig...

— Daar twijfel ik niet aan, madame — als het niet zoo ware, dan zou hij er zeker niet zoo ongelooflijk snel uit zijn gevangenis hebben weten te ontsnappen. Ik denk er natuurlijk niet aan, u te dwingen, de geheimen van de bende te verraden, na hetgeen gij voor mij gedaan hebt en gij behoeft op mijn vraag dus niet te antwoorden, als gij niet wilt. Maar weet gij waar Dunlop zich thans zou kunnen ophouden?

De jonge vrouw schudde het hoofd en antwoordde:

— Misschien houdt hij zich verborgen bij een van zijn vrienden. Ik was niet in zijn vertrouwen. Hij wantrouwde mij instinctief, want hij kon evenmin weten als ik, dat Râm Doulah en de Moloch een en dezelfde persoon waren. Naar zijn eigen huis in New-York kan hij natuurlijk niet meer terugkeeren!

— Dat spreekt vanzelf! merkte Raffles op. Nu, ik zal beide ooren en oogen goed openzetten, zoodra wij uit dit huis weg zijn — dat

verzekert ik u!

De dag verliep verder vrij eentonig met lezen en praten en Raffles en zijn beide metgezellen hielden hunne ledematen lenig door wat te worstelen en te boksen.

Vrees om gehoord te worden behoefden zij niet te koesteren — daarvoor lag de kelder te diep en waren de muren te dik.

De nacht verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed en den daarop volgende dag bleek de gewonde zoozeer vooruit te zijn gegaan, dat Raffles het besluit nam, nog dienzelfden nacht een poging tot ontvluchting te beproeven.

Pina Baretti drong daar zelf op aan, op gevaar af, gewond als zij was, in handen van de politie te vallen.

Het was ongeveer elf uur in den avond en allen hadden juist den maaltijd gebruikt, toen Raffles met de uitwerking van zijn plannen begon.

Voorzichtig werd Pina Baretti aangekleed, zoodat men haar dadelijk zou kunnen wegdragen.

Daarop voorzagen Raffles en zijn beide metgezellen zich van alles wat zij meenden noodig te hebben en openden vervolgens, nadat Raffles op een goed verborgen veer in een hoek van het onderaardsche vertrek had gedrukt, zonder aarzelen de steenen schuifdeur in den muur.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want wellicht bevond zich er politie in den aangrenzende kelder.

Maar al mocht zij er geweest zijn — thans was de kelder geheel verlaten en zij konden ongehinderd naar boven klauteren en stonden opnieuw bijeen in de smalle gang, die naar de vestibule voerde, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

— Zij schijnen het er voor te hebben gehouden, Edward, dat je het huis weder verlaten hebt, na het briefje aan de deur te hebben bevestigd! fluisterde Brand heel zacht.

— Waarschijnlijk zou ik hetzelfde hebben gedacht! antwoordde Raffles. In het tegenovergestelde geval zou het huis wel krioelen van agenten, denk ik! En nu zullen wij maar eens spoedig op weg tijgen en aan den arbeid gaan! Eerst moeten de agenten hier binnenshuis onschadelijk worden gemaakt als zij er nog zijn. Maar denk er om James — ditmaal zijn het geen Indiërs met vergiftigde pijlen!

— Ik zal het niet vergeten, Mylord! zeide de reus. Ik zal hen neerslaan, — maar ik zal het voorzichtig doen!

Zij verlieten de gang, klommen haastig de trap op, maar stonden op de eerste verdieping doodstil, toen zij onder een deur een zwak lichtschijnsel bespeurden.

Raffles sloop naderbij, bracht zijn oog voor het sleutelgat, wenkte toen de beide anderen en zeide zeer zacht:

— Daarbinnen zijn twee agenten, die in hun gemakkelijke stoelen zitten te sluimeren! De deur schijnt niet op slot te zijn — het zal niets te beteekenen hebben! Wij zullen hen binden en knevelen — het kan in vijf minuten gedaan zijn! Vooruit!

Raffles opende de deur en op hetzelfde oogenblik traden de drie mannen tegelijkertijd binnen, Raffles en Brand met hun revolvers gewapend en Henderson voorzien van den bundel touwen, dien hij uit het keldergewelf had meegenomen.

De agenten werden beiden tegelijkertijd wakker, maar wel een weinig te laat.

Voor zij goed en wel beseften wat er geschied was, waren zij gebonden, terwijl de revolvers vlak voor hunne neuzen hun het schreeuwen beletten.

Henderson stopte hun ieder een doek in den mond en daarop zeide Raffles snel en zacht:

— Gij hebt voor het overige niets van ons te vreezen, mannen! Moet ik u nog zeggen, dat gij met Raffles te doen hebt? Ja, het is zoo — ik was in de onmiddellijke nabijheid! Het spijt mij, dat ik u zoo ruw moest behandelen, maar het ging niet anders! Komt mee!

De drie mannen stoven het vertrek uit, daalden haastig de trap weder af en terwijl Henderson zich in een donkere nis van de vestibule verschool, opende Raffles de voordeur en wenkte de twee agenten, die daar stonden en die zonder eenig kwaad vermoeden binnentraden, om in een oogwenk te worden overweldigd en gebonden.

Henderson ijld nu de trap naar den kelder af en keerde een oogenblik later terug met Pina Baretta, warm ingewikkeld als een kind in zijn armen.

Raffles trad op hem toe en fluisterde:

— Draag haar naar de achterdeur en loop hard naar de garage, zoodra je hier het politiefluitje hebt gehoord!

Henderson verwijderde zich met zijn last, Raffles floot op het fluitje, dat hij een der agenten ontnomen had en bijna onmiddellijk stormden de twee overige agenten door de voordeur binnen, om met een paar geweldige vuistslagen te worden geveeld.

In een ommezien knipte Raffles de telefoondraden door, wierp de voordeur in het slot en daarop snelden hij en Brand Henderson achterna, deden de achterdeur op slot, ijlden naar de garage en haalden er de politieauto uit, die daar gestald stond en waarin Henderson Pina Baretta reeds had neergevlijd.

Vlug werden alle banden doorgesneden van den kleinen wagen, die nog in de garage stond en eenige seconden later rolde de politieauto veilig en wel over den breeden weg naar New-York.

Hoofdstuk VIII.

NEMESIS.

Er waren eenige dagen verlopen sedert Pina Baretta op zulk een stoutmoedige wijze uit de villa te Hoboken was bevrijd.

En ondanks de ijverigste nasporingen van de politie, was zij er niet in geslaagd, de verblijfplaats van de jonge vrouw te ontdekken, noch van de drie mannen, die haar hadden weggevoerd.

Ja, zij vond zelfs niet den ingang tot den kelder, waar zij die dagen had doorgebracht, ofschoon het nu wel zeker was, dat zij al dien tijd in het huis was geweest.

Wel werd de politieauto onbeheerd teruggevonden in een geheel andere streek, maar dat was dan ook alles.

En hier kan ook aanstonds aan worden toegevoegd, dat de New-Yorksche politie, althans bij die gelegenheid, nimmer heeft weten te ontdekken, waar de jonge Italiaansche vrouw het voormalige lid van de bende van het Kwade Oog, zich tot haar volkomen genezing verborgen had gehouden.

Het was dan ook een voortreffelijke schuilplaats, aan de kust van den Atlantischen Oce-

aan, op geen twintig mijlen van New-York, waar Raffles zijn beschermeling had gebracht naar een tegen alle winden beschut rotshol, hetwelk hij reeds eenige jaren geleden had ontdekt en dat wel plaats aan een half regiment soldaten had kunnen bieden, terwijl slechts een ingewijde den toegang had kunnen ontdekken.

Beurtelings verpleegden de drie mannen haar zooals een ziekenzuster het niet beter had kunnen doen en reeds op den zesden dag hadden de rust en de zeewind, de voortreffelijk medicijnen en haar krachtig gestel haar zoozeer versterkt, dat zij geheel alleen kon loopen.

Maar reeds voor dien tijd zouden er zich gebeurtenissen afspelen, die op plotselinge dramatische wijze een einde zouden maken aan den haat en de tweespalt tusschen den Moloch en zijnen mededinger, Jim Dunlop.

Zooals Raffles wel voorzien had, bevatten alle New-Yorksche bladen uitgebreide verhalen over de voorvallen van de laatste dagen, waarin een groote plaats was ingeruimd aan de gebeurtenis in de villa, die aan den onbekenden indringer het leven had gekost.

Want het moet dadelijk gezegd worden, dat de politie destijds geen al te groot geloof hechte aan de verzekering van John Raffles, dat de man met de verbrijzelde hersenpan de dubbeltanger was van den Moloch en tegelijk met hem de bende van het Kwade Oog aanvoerde.

De meeningen dienaangaande waren verdeeld.

Sommigen verzekerden, dat die man de Moloch zelf moest zijn geweest, anderen hielden vol, dat het geheele briefje aan de deur een mystificatie was en dat het zeker niet door Raffles was geschreven, maar waarschijnlijk door den moordenaar, die de politie op een dwaalspoor had willen brengen.

Intusschen stond het wel vast, dat de doode man een zeer gevaarlijk sujet was geweest, want men vond inderdaad in een van zijn zakken de doos met vergiftigde doorns en het blaaspijpje, terwijl later bij toeval in den gipsen muur van het trappenhuis de doorn werd teruggevonden, die Raffles op een haar na gemist had — met zulk een verbazende kracht was het voorwerp weggeblazen.

Maar de partij, die volhield, dat Raffles het wel degelijk bij het goede eind had, behield toch de overhand.

Dat was niet te verwonderen, want hij had de politie op zijn zijde!

Men kon aan alles twijfelen, maar zeker niet aan het feit, dat er dien nacht zes agenten achtereenvolgens waren overmeesterd door drie stoutmoedige mannen, waarvan er zich een als Raffles had voorgesteld — althans schriftelijk.

De verdwijning van de vrouw viel evenmin te loochenen, want de twee neergeslagen agenten, die spoedig weer tot zichzelf waren gekomen en hadden willen telefoneeren, hadden als het ware vlak voor hun neus de auto zien wegrijden, waarin zij zeer duidelijk een vrouw hadden zien zitten.

En ten slotte moest een ingezonden stuk gesteld in een glasholderen, welbekenden stijl, geen schijn van twijfel meer overlaten — want het was van de hand van Raffles zelf en het werd gezonden aan de drie grootste bladen van New-York.

In dat stuk, nauwelijks tachtig regels druks, werd een volledig overzicht gegeven van wat er in de laatste dagen werkelijk was geschied en aan het slot gaf Raffles de politie ernstig in overweging, hem liever te gelooven en nasporingen te doen naar Râm Doulah, die inderdaad bijtijds uit het hotel was gevlucht, een half uur voor de politie er binnendrong en die sedert dat oogenblik spoorloos scheen te zijn verdwenen.

Het was op den avond van den derden dag na de ontvoering van Pina Baretti, toen Raffles, die zich in een danszaal in de buurt van de Battery bevond, plotseling een schok door zich voelde heengaan bij het zien van een man, die met een danseres in den arm voorbijzwierde.

Raffles had een bijzondere gave, die hem dikwijls te stade was gekomen en dat was een sterk ontwikkeld gevoel voor allerhande vermommingen.

Hij kon aanstonds zeggen of het haar van een man of een vrouw geveerd was of niet, of het een pruik was of niet.

De man, die zooeven voorbij was gegaan, had zijn haar geveerd, dat stond voor Raffles aanstonds vast.

En toen hij nogmaals voorbij danste, wist Raffles onomstootelijk wie het was, evengoed als hij van zijn eigen persoonlijkheid overtuigd was.

De danser was Jim Dunlop...

Hij had zijn zwart haar op voortreffelijke manier roestbruin geveerd, even als zijn wenkbrauwen.

Hij had een korten knevel laten staan, dien

hij eveneens geveerd had en een paar zeer korte bakkebaardjes, in den volksmond „tochtlatten” genoemd.

Hij trachtte zelfs zijn bewegingen te veranderen en het lukte hem ook vrij goed — maar niet voldoende tegenover een man als Raffles.

Diens besluit was aanstonds genomen.

Hij zou den ander niet meer uit het oog verliezen en hij zou hem als een bulhond op de hielen blijven.

Hij zelf had zich zoo uitmuntend weten te vermommen, dat hij voor een herkenning niet behoefde te vreezen.

Tot bij half een bleef Dunlop in het danshuis — en Raffles bleef even lang.

Toen scheen Dunlop het besluit te hebben genomen, heen te gaan.

Hij sprak op zachten, blijkbaar ernstigen toon eenige woorden met de vrouw, met wie hij al dien tijd gedanst had en in wie Raffles eveneens een lid van de bende meende te herkennen, ofschoon hij het niet zeker wist op dat tijdstip.

Die zekerheid zou hij pas eenige uren later erlangen — — —

Daarop verliet de man met het geveerde haar de danszaal, door Raffles op eenigen afstand gevolgd.

Hij liet zich in de vestiaire hoed en jas geven — Raffles deed desgelijks, wel zorg dragend, dat hij niet gezien werd.

Buiten gekomen stond Dunlop even te wachten, tot hij een taxi machtig kon worden.

Hij sprak even met den chauffeur en stapte in.

Op hetzelfde oogenblik, dat de taxi zou wegrijden, wipte Raffles met een lenigen sprong op den achterbumper en reed mede.

De tocht duurde ongeveer een uur in Noordelijke richting, tot de huizen schaarsch werden, oud en slecht onderhouden.

Hier hield de auto stil en Raffles had nog maar juist den tijd er vlug af te springen en zich achter een lage heg van een zijweg te verbergen.

Hij zag hoe Dunlop den chauffeur betaalde en wegzond.

Een oogenblik dacht hij er over, den schurk eenvoudig aan te houden en aan de politie over te leveren, maar een inwendige stem ried hem nog eenigen tijd te wachten...

Dunlop bleef de taxi nakijken, tot zij weder uit het gezicht was en ging toen verder met den

vasten stap van iemand, die een bepaald doel heeft.

Het was hier vrij stil en niet zonder gevaar iemand te volgen — vooral niet wanneer die iemand Dunlop heette.

Raffles gaf hem dan ook een vrij grooten voorsprong, zorg dragende evenwel, hem geen oogenblik uit het oog te verliezen.

Na ongeveer een kwartier loopens, scheen Dunlop eensklaps zijn stap te vertragen en juist bijtijds sprong Raffles weder op zijde, achter een zeer zwaren boom, want de man daar voor hem stond stil en wendde zich om.

Toen ging hij verder, sloeg een zijweg in en toen Raffles hem voorzichtig nasloop, bemerkte hij, dat hij vlug als een eekhoorn heenwipte over de lage heg van een afgezonderd liggend huis, door een kleinen tuin omgeven.

— Zou hij daar wonen? vroeg Raffles zich verbaasd af. Maar als dat zoo is — waarom dan die acrobatische toeren? Voor een gewone inbraak is hij de man niet — en daarenboven is het daar nog wel wat vroeg voor! Ik moet zien wat hij daar gaat uitvoeren!

Raffles moest echter nog even wachten, alvorens hij zijn voornemen kon uitvoeren, want er naderde in de verte juist een patrouille politie-agenten met tergende langzaamheid en hij moest wel tien minuten wachten, eer zij voorbij was getrokken en uit het gezicht was.

Toen ijldde hij op zijn beurt naar het huis toe.

Het leek een soort landhuis te zijn, het had wel een weinig van een hoeve weg met slechts een enkele verdieping en een schuin pannendak.

Gelijkvloers brandde volstrekt geen licht, maar boven meende Raffles flauwtjes eenig licht te zien schemeren, waarvan hij met zekerheid wist, dat het er zooeven nog niet geweest was.

Het kwam waarschijnlijk door de kier van een zwaar houten luik, stevig met ijzer beslagen.

Raffles keek even om zich heen, wipte toen over de heg en liep snel om het huis heen, tot hij aan de achterzijde plotseling bleef staan voor een raam, waarvan blijkbaar zooeven door een man, die zijn vak zeer goed verstond, een luik was opengemaakt en een ruit was uitgesneden.

— De weg is al voor mij gebaad! mompelde Raffles voor zich heen. Ik behoef niets anders te doen dan hem te volgen!

Hij ging op het houten bankje staan, hetwelk blijkbaar ook Dunlop had gebruikt en kon nu

met het grootste gemak naar binnen klauteren.

Hij stond in een volkomen duister vertrek, blijkbaar schaarsch gemeubeld en dat slechts een deur had, die op een kier stond.

Raffles bleef een oogenblik doodstil luisteren en toen kwam het hem voor, alsof hij, ongeveer vlak boven zijn hoofd een zonderling gestommel hoorde en onderdrukte kreten van dolle woede.

Nu viel er blijkbaar met krakend lawaai een zware stoel om!

— Wat heeft dat te beteekenen? zoo vroeg Raffles zichzelf in de grootste verbazing af. Zou hij plotseling krankzinnig zijn geworden, of —?

Hij voltooide den zin niet, maar trok de deur nog verder open, ging de eveneens duistere gang in en beklom de oude, eikenhouten wenteltrap, die naar boven voerde.

En naarmate hij hooger kwam, drong het gedempte, doffe geraas van een worsteling duidelijker tot hem door!

Er viel niet langer aan te twijfelen — in dit afgelegen huis werd een bloedige twist uitgestreden!

Nog een paar sprongen en Raffles had het portaal bereikt.

Hij behoefde niet te zoeken, want een dreunende bons tegen een der drie deuren, die op het portaal uitkwamen, was hem voldoende leiddraad.

Het was alsof er zooeven met geweld een zwaar lichaam tegen die deur was geworpen of gevallen.

Hij trok zijn revolver, trad op de deur toe en bewoog voorzichtig en zachtjes de kruk.

De deur was gesloten!

Raffles keek door de reet en zag, dat de rosse lichtstreep op twee plaatsen onderbroken was — daar, waar de grendels waren voorgeschoven.

Hij keek door het sleutelgat en toen hij een klein stuk van de kamer kon overzien, begreep hij, dat de man, die de deur gesloten had, daarna den sleutel uit het slot had genomen.

Hij kon slechts een zeer klein gedeelte van een tamelijk helder verlicht, in den grootsten eenvoud gemeubeld vertrek overzien.

Maar telkens was het, alsof een donker voorwerp hem het zien belette.

En na eenige oogenblikken kon hij waarnemen wat het was — het waren twee lichamen, lichamen van mannen, die elkander woedend

omvat hielden!

Van een gelaat kon Raffles volstrekt niets onderscheiden, daartoe geschiedde alles te vlug — maar tot twee malen toe had hij het flikkeren van een mes gezien.

Hij kon er nu niet langer aan twijfelen — daar binnen vochten twee mannen op leven en dood!

Een ondeelbaar, kort oogenblik kon hij een der mannen in het gelaat zien — het was Dunlop!

Zijn trekken waren verwrongen door een ijzige woede, die zijn gelaat tot een wreed masker vertrok, waarin de oogen wijd geopend waren, onafgebroken gevestigd op het gelaat van zijn tegenstander, terwijl zijn rechterhand met het breede mes gewapend, vruchteloos een kans zocht om toe te stooten.

De beide mannen slaakten nu en dan een doffen kreet van woede en pijn, zonder elkander een oogenblik los te laten.

Zij tolden als beschonkenen door het vertrek, nu en dan een meubelstuk omwerpend, hijgend en blijkbaar bezeten door een helsche woede om elkander te vernietigen.

— Ik geloof, dat het tijd wordt om de politie te waarschuwen! merkte Raffles koeltjes bij zichzelf op.

En reeds wilde hij zich omwenden, toen er daarbinnen een onderdrukte gil klonk en het volgende oogenblik was het vertrek in duisternis gedompeld.

Tegelijkertijd klonk het gerinkel van brekend glas.

Klaarblijkelijk had een van de beide vechtenden met een woesten zwaai van de gewapende hand de electrische lamp verbrijzeld, die in het midden van de kamer hing.

En in die duisternis duurde de vreeselijke strijd voort!

— Daar moet een einde aan komen! bromde Raffles voor zich heen.

Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en hief reeds den voet op, om het paneel van de deur in te trappen, toen er daarbinnen een jammerenden gil klonk, bijna aanstonds gevolgd door een woesten kreet vol doodsangst.

Raffles aarzelde niet langer.

Een paar hevige trappen deden de deur splijten.

Met de zaklantaarn in de linkerhand en de revolver in de rechter, werkte hij zich door de

opening.

De strijd was geëindigd.

Dichtbij de deur lag Dunlop op handen en knieën, zachtjes kreunend, terwijl het bloed hem uit de zijde druppelde en juist toen Raffles hem herkende, leek hij plotseling het evenwicht te verliezen en viel ruggelings op den vloer.

Aan den anderen kant van het vertrek, dicht bij de zware tafel, lag een man op den rug uitgestrekt, een mes tot aan het heft in de borst begraven.

Reeds hadden zijn trekken de uitdrukking aangenomen, die den dood aankondigt.

Raffles keek in het gelaat van den man — en hij herkende het onmiddellijk.

Het was hetzelfde gelaat, hetwelk hij drie dagen te voren op de bovenste verdieping van de villa had gezien.

Het was Râm Doulah — of liever het was de blanke, die op zoo bekwame wijze de rol van den Indiër had gespeeld — de dubbelganger van dien ander, die den dood had gevonden daarginds in Hoboken.

Een enkele blik overtuigde Raffles, dat hier gen menschenlijke hulp meer kon baten.

— Dunlop heeft dus ten slotte zijn verblijfplaats ontdekt! mompelde Raffles voor zich heen. Nu, ik geloof niet, dat hij veel genoeg van de overwinning zal beleven! Want hij is zwaar gewond — en ik weet niet of hij er het leven bij zal houden!

Hij keek even in de brekende oogen van

Dunlop, uit wiens zijde staag het roode bloed druppelde, daalde toen haastig de trap weder af, klom door het raam, sprong over de heg en trad de drogisterij binnen, die zich op veertig passen afstand bevond, aan de overzijde van de straat en die tot laat in den nacht open bleef.

Hij betaalde zijn twee dollarcenten om van de telefoon gebruik te mogen maken, en deelde in weinig woorden aan den dichtstbijzijnden politiepost mede, wat er in het eenzame huis was voorgevallen.

Toen verliet hij de drogisterij weder, stelde zich verdekt op en hij behoefde geen drie volle minuten te wachten, of daar kwam reeds de grijze politieauto aanrazen, die voor het kleine sombere huis stilhield.

Dadelijk drongen een zestal mannen door de met bijslagen vernielde voordeur naar binnen.

Toen pas verwijderde Raffles zich, zachtjes voor zich heen mompelend:

— Nemesis heeft gesproken! De Moloch is ten onder gegaan — en zijn gevaarlijkste mededinger zal hem wel niet lang overleven!

Raffles had goed gezien — reeds den volgenden middag behelsden de bladen het bericht, dat Jim Dunlop gestorven was.

Het mes, waarmede de verraderlijke tegenstander hem getroffen had, bleek vergiftigd te zijn geweest.

De bende van het Kwade Oog was zonder meester en ging met nu rassche schreden haar ondergang tegemoet.

Een mensch gered.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door veel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. **f 2.45**

Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei practische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegspoor enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U nodig hebt.

„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts **f 3.25**

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

Dokter adviseert FIFTY-FIFTY CIGARETTES

een perfecte melange van uitgelezen Turksche en Amerikaanse tabakken, wetenschappelijk gemengd ter bescherming van de keel.

Aan Goodwin & Co.

Mijne Heeren,

Hoewel ongevraagd, wil ik U toch even berichten, dat ik met genoeg heb kunnen constateeren, dat het door U gefabriceerde merk Fifty-Fifty sigaretten, eigenschappen bezit, die ik lang tevergeefs in andere sigaretten heb verlangd. De zuiverheid en het aroma laten niets te wenschen over en ik kan ze inhaleeren zonder eenigen nadeeligen invloed te ondervinden. In mijn dokterspractijk komen vele patiënten met keelklachten bij mij, die zich het rookgenot niet laten ontzeggen en het doet mij daarom genoeg hun tegenwoordig op Uw Fifty-Fifty sigaretten te kunnen wijzen. Mij houdende aan de waarheid, dat voorkomen beter is dan genezen, raad ik mijn keelpatiënten voortaan aan Fifty-Fifty sigaretten te rooken om prikkeling van de keel te voorkomen en zij blijken mij allen dankbaar te zijn voor dit advies.

Hoogachtend,

Dr. Jm

FIFTY-FIFTY CIGARETTES

EEN
DOKTER
SCHRIJFT
ONS: